

BOOTLEG ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΕΙΚΟΝΟΜΙΑ»
«ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ»:
ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ:
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Η ΑΞΙΑ ΧΡΗΣΗΣ που κρατάς στα χέρια σου κοστίζει 2 ευρώ:
αν δεν τα έχεις, μπορείς πάντα να την απαλλοτριώσεις

ΕΝΟΤΗΤΕΣ:

- 1) Πρόλογος
- 2) Μύθος 1: «αντιρατσισμός»
- 3) Μύθος 2: «ποινικοί κρατούμενοι»
- 4) Μύθος 3: «αντιφασισμός»
- 5) Μύθος 4: «αντισεξισμός»
- 6) Οικολογία: μια σκοτεινή πραγματικότητα, σε μύθο διασκευασμένη
- 7) Επίλογος ή πρόλογος;

ΠΡΟΛΟΓΟΣ:

«πήξαμε» στα «αυτονόητα»!

Κάθε σχεδόν φορά που συναναστρέφομαι με άτομα του «χώρου» με κάνουν να αισθάνομαι λιγάκι ρομποτάκι! Στον βαθμό που η παγκοσμιοποίηση ακατάσχετα προελαύνει, η απλή λογική και η διάθεση να ψάχνεις τα πράγματα μέχρι τη ρίζα τους δίνουν τη θέση τους σε μια χωρίς προηγούμενο υπνοβατική επιδερμικότητα, σε μια «βιτρινολαγνεία», λες κι ό,τι είναι υπάρχει ακριβώς όπως φαίνεται... Κι από την ενδημική αυτή αρρώστια το αντιεξουσιαστικό κίνημα υποφέρει χρόνια τώρα, μιας και καταπίνει αμάσητο οτιδήποτε του σερβίρουν «προοδευτικά» ΜΜΕ και εταιρίες. Κι έτσι ανυποψίαστο άνοιξε την πόρτα, προσφέροντας άσκεφτα πολιτική στέγη σε μια σειρά από συντεχνιακά ιδεολογήματα που αφού γλίστησαν στις γραμμές μας έχουν φέρει το κίνημα σε αδιέξοδο: που προκύπτει από το γεγονός πως όλα τους βρίσκονται μέσα στις «λογικές» συστήματος, που καλύπτοντας τα είτε τμηματικά είτε ολοκληρωτικά, εκθέτουν τον χώρο σε κίνδυνο μαζικής ενσωμάτωσης στο σύστημα. Το υπνωτικό χαπάκι του Μορφέα που ανεγκέφαλα καταπίαμε μας μάγεψε; κι έτσι εθιστήκαμε να βλέπουμε τα ιδεολογήματα αυτά σαν να ήταν πραγματικά και με κάποιον άλλον τρόπο από το να αποτελούν πρακτικές ψευδαισθήσεις, απλές μόδες αδειασμένες από κάθε άλλο περιεχόμενο, πέρα από αυτό που η αφέντρα τους η παγκοσμιοποίηση τους δίνει.

Κάπως έτσι φτάσαμε στο σημείο με βραχυκυκλωμένη την κριτική μας και με αυτοματοποιημένα, ανεγκέφαλα ρεφλέξ, να τα θεωρούμε σαν κεντρικά ζητήματα του κινήματος και να συσπειρωνόμαστε γύρω από αυτά, κάθε φορά που κάποιος μετανάστης ή κάποια γυναίκα κακοποιείται: αγκαλιάζοντας έτσι απελπισμένα έναν χιονάνθρωπο, ένα πρακτικό ολόγραμμα, ένα θέαμα που αναπόφευκτα θα λιώσει, θα χαθεί από τη στιγμή που πολιτικοί και ΜΜΕ θα ανεβάσουν τις θερμοκρασίες της τεχνητής τους «επικαιρότητας».

Το κείμενο «αντιεξουσιαστικός χώρος: ώρα μηδέν» που ακολουθεί, δεν εισάγει κάποια καινούργια λογική στο χώρο: επανεισάγει μιαν από καιρό ξεχασμένη τέτοια: και οι λόγοί αυτής της -ολότελα προσωρινής - επαναφοράς εξηγούνται ανάγλυφα στο τέλος του. Το κείμενο με δυο λόγια περιγράφει τα συντεχνιακά κι από δεκαετίες ξεφτισμένα αυτά ιδεολογήματα, που εξάλλου συνθέτουν το δικτατορικό «politically correct» της παγκοσμιοποίησης, σαν το θεαματικό της άλλοθι, σαν την φετιχική της πανοπλία! Και σαν φυσικό συμπέρασμα προτείνει την άμεση

αποσύνδεση του κινήματος από αυτά: την άμεση αποκαθήλωσή τους από κεντρικά, από αξονικά ζητήματα του αντιεξουσιαστικού κινήματος. Κι εγώ προσωπικά δεν βρίσκω κανέναν λόγο να διαφωνήσω, ιδιαίτερα από την στιγμή που τελείωσα το διάβασμα του κειμένου που τώρα προλογίζω. Ιδιαίτερα οι νεότεροι σε ηλικία αναγνώστες-τριες θα εκπλαγούν μαθαίνοντας πόσα από τα ιδεολογήματα που «κάποιοι» τους έμαθαν να τα θεωρούν σαν «αυτονόητα» ή σαν «επαναστατικά» έχουν προ πολλού ενσωματωθεί μαζί με τους φορείς τους στο σύστημα και χρησιμοποιούνται από αυτό για να αποπροσανατολίσουν και να «ξεφουσκώσουν», να αποσυμπιέσουν το ανατρεπτικό μας κίνημα. «Οι μεγάλοι πάντα κάτι κρύβουν» όπως λέει ο λαός κι αυτό που τώρα κρύβουν στο μανίκι τους είναι τα ενσωματωμένα κι αδιέξοδα, συντεχνιακά ιδεολογήματα του αντιρατσισμού, του αντιφασισμού, του αντισεξισμού κ.ό.κ. Ευτυχώς αρκετός κόσμος απ' ό,τι φαίνεται και στις επιστολές που παίρνει η «Εικονομία» τους έχει «μυριστεί». Τέλος, όσοι δεν υπήρξαν ποτέ καταστασιακοί, ίσως να εκπλαγούν από το μυστικό που έφερε στην επιφάνεια η σκαπάνη της κριτικής «ανασκάπτοντας» τις φετιχικές ιδιότητες του «οικολογικού» εμπορεύματος.

Το κριτικό ξεμπρόστιασμα των αφομοιωτών-πρακτόρων του συστήματος άρχισε και η μάχη θα είναι σκληρή: εμείς οι φίλοι της κοινωνικής ανατροπής ας μην την παρακολουθούμε μονάχα, ας συμμετέχουμε σ' αυτήν. Κάποιοι «παλιοί» αποφάσισαν επιτέλους να μιλήσουν. Οι υπόλοιποι τι περιμένουν;

Σ. Ρουκουνάκη

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ: ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ: ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ:

«Ορκίζομαι πως ποτέ δεν θα αφήσω
να κυβερνήσουν την Ρώμη:
ούτε αυτοί, ούτε κανένας άλλος»
Λίβιος

Φίλοι αντιεξουσιαστές-τριες: πιστεύω πως ο «χώρος» έχει ήδη φτάσει στο κομβικό αδιέξοδο που η κριτική του ανεπάρκεια και η τμηματική, η ιδεολογική του οπτική, σε συνδυασμό με κάποια ύποπτα προσωπικά συμφέροντα ολοφάνερα προδιέγραφαν τα τελευταία χρόνια. Και ασφαλώς αναφέρομαι σε μια ολόκληρη σειρά από ζητήματα που άκριτα, σχεδόν υπνοβατικά παρέλαβε από ένα λαθεμένο παρελθόν σαν δήθεν «αυτονόητα», και που εξυψώνοντας τα σε κεντρικό πολιτικό του άξονα το μόνο που κατάφερε ήταν να αυτοεγκλωβιστεί στο σημερινό, ιδεολογικά εγγυημένο αδιέξοδο του. Τα ζητήματα αυτά σχετίζονται με τις λεγόμενες «κοινωνικές μειοψηφίες» κι έχουν να κάνουν με τους μετανάστες, τον σεξισμό, τους ποινικούς κρατούμενους, με τους φασίστες κ.ο.κ. Τα λειψά, τα τμηματικά αυτά ιδεολογήματα που ενσωματωμένα στα αντίστοιχα «επαναστατικά» εμπορεύματα, εδώ και δεκαετίες έχοντας μετατραπεί σε ΔΟΜΙΚΟ ΚΑΡΚΙΝΟ του αντιεξουσιαστικού κινήματος τον έχουν ολοφάνερα υποβιβάσει σε ρόλο «Φλόρενς Νάιτινγκέηλ», στον ρόλο μιας ακίνδυνης νοσοκόμας του συστήματος. Το κίνημα στην σημερινή του φάση είτε θα ριζοσπαστικοποιηθεί πετώντας από πάνω του την θλιβερή ετούτη πραμάτεια και τους πραματευτάδες της, είτε θα καταλήξει σαν μια ακόμα μόδα στην «λεκάνη απορροής» του τεράστιου ισορροπιστή που «όλα τα έλκει, όλα τα αφομοιώνει κι όλα τα χρησιμοποιεί», της mainstream, της πλανητικής κλίμακας κυρίαρχης μόδας: της παγκοσμιοποίησης.

Όσον αφορά τα δευτερεύοντα και περιφερειακά αυτά ζητήματα, η σύγχρονη ανατρεπτική κριτική

είναι αταλάντευτη, μα πάνω απ' όλα είναι σαφής: η άσκεπτη και υπνωτική αναγωγή, η αναβάθμιση των από δεκαετίες ενσωματωμένων στο σύστημα αυτών ιδεολογημάτων σε κεντρικό πολιτικό μας άξονα, είναι αδύνατον να παράγει άλλα αποτελέσματα πέρα από την αναπαραγωγή του βασικότερου ιμάντα αφομοίωσης του κινήματος στους κόσμους του θεάματος: την αναπαραγωγή με άλλα λόγια του «αντιεξουσιαστικού» εμπορεύματος, που φιλοδοξεί να φορμάρει συγκροτώντας τον χώρο σε κυβερνοχώρο μόδας και τους ιδιοκτήτες του σε ιδιοκτήτες της ζωής μας, με ενδιάμεσα τα made in Japan ή οπουδήποτε αλλού φετιχικά τους σκουπίδια: η ιδεολογική βάλιτσα δεν πάει παραπέρα: είναι ολοκάθαρο πως ήρθε ο καιρός να ξαποστείλουμε τις ύαινες που χρόνια τώρα τρέφονται από το κουφάρι ενός κινήματος που οι ίδιες δολοφόνησαν, πίσω εκεί απ' όπου και μας προέκυψαν, πίσω στο σκονισμένο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Αλλά η αναβάθμιση αυτή παράγει αποτελέσματα που τραβάν μακρύτερα: αποπλίζει ουσιαστικά τον χώρο, αφήνοντας τον έκθετο σε συνεχή κίνδυνο πολιτικής του υπερκέρωσης και μαζικής του αφομοίωσης στο σύστημα: κι ο λόγος είναι απλός και ευδιάκριτος. Το σύστημα σε κατάσταση καλπάζουσας παγκοσμιοποίησης δεν έχει καμία απολύτως ένσταση, κάθε άλλο μάλιστα, στο να ικανοποιήσει τα αξονικά αυτά ιδεολογήματα - αιτήματα του χώρου, τραβώντας έτσι το «χαλί κάτω από τα πόδια του» σε κάποια κρίσιμη στιγμή: Αναφέρομαι στον βασικότατο νόμο της «κοινωνικής μηχανικής» που ονομάζεται αποσυμπίεση, εκτόνωση μιας κοινωνικής κρίσης, με βάση τον οποίο και λειτουργούν τα σύγχρονα καθεστώτα εδώ και μισό πάνω κάτω αιώνα, διαχειρίζοντας τόσο τις κρίσεις τους όσο και τους υπηκόους τους, και που καθώς φαίνεται μονάχα οι «αντιεξουσιαστές - ελευθεριακοί», δεν μπορούν ή δεν θέλουν να αντιληφθούν: κι αυτό γιατί όπως όλα τα ιδεολογήματα έτσι και τα αξονικά αυτά αιτήματα, είναι κατά βάση συντεχνιακά: και σαν τέτοια λειτουργούν αποσυμπιεστικά, εκτονώνοντας την όποια κρίση στον βαθμό που το σύστημα έστω και εν μέρει τα ικανοποιεί, ακριβώς όπως η συμφωνία της Γκρενέλ ανάμεσα στους εργοδότες και τα συνδικάτα «ξεφούσκωσε» τον Μάη του '68: είναι συγκλονιστικά απλό, δίνεις λίγα για να μην χάσεις τα πάντα, και «ως διά μαγείας» η τάξη επανέρχεται. Αλλά στην περίπτωση μας τα πράγματα είναι κατά πολύ πιο εύκολα αφομοιώσιμα, γιατί ενώ οι οικονομικές παραχωρήσεις των εργοδοτών είναι πάντα ανεπιθύμητες και συνεπώς εκτός προγράμματος, η ένταξη των μεταναστών στις δυτικές κοινωνίες, ο αντιρατσισμός, ο φεμινισμός, η καλύτερη της θέσης των ποινικών, ο αντιφασισμός και δεν συμμαζεύεται, είναι σαφέστατα εντός προγράμματος, είναι αιτήματα που στον α' ή στον β' βαθμό η παγκοσμιοποίηση έτσι κι αλλιώς θα τα ικανοποιήσει: κι αυτό γιατί τα ιδεολογήματα αυτά ανήκουν εδώ και καιρό στο οπλοστάσιο του συστήματος, που χρησιμοποιώντας τα, διαλύει κάθε τοπικό αρχαϊσμό και καθυστέρηση που μπαίνουν εμπόδια στο διάβα του παγκοσμιοποιητικού process.

Τώρα, το ποια ακριβώς είναι τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής του υπερκέρωσης στον χώρο, δεν χρειάζεται να είσαι Μαρξ για να τα αντιληφθείς. Πώς άραγε θα αντιδράσουν οι νεότεροι κύρια αγωνιστές του κινήματος σαν καταλάβουν πως οι κομβικές ιδεολογικές σημειοσυνθέσεις για τις οποίες τόσο καιρό μάτωναν και πάλευαν, η μία μετά την άλλη ικανοποιούνται σαφώς αποτελεσματικότερα και ταχύτερα από το ίδιο το σύστημα; Η μαζική επαναφομοίωσή τους από αυτό θα οριοθετήσει τον αναγκαστικό πια μονόδρομο της οριστικοποιημένης και ολόπλευρης ήττας του κινήματος. Εκτός πια κι αν κάποιοι «ενσαρκώνοντας» το λαϊκό ρητό πως την παραφροσύνη την στέλνει ο Θεός για να απαλύνει τον πόνο, ισχυριστούν πως το οριστικό «κλείσιμο» των ζητημάτων αυτών της ολοκλήρωσης του συστήματος, ήταν καρπός δικών τους αγώνων... ή σαν να ισχυρίζεται κάποιος πως τρέχοντας πεζός βοήθησε καθοριστικά σπρώχνοντας την επιτάχυνση μιας σπορ φερράρι, που είχε ήδη πιάσει τα 200 χιλιόμετρα την ώρα: και πιστοποιώντας έτσι για ακόμα μια φορά κάτι που κάποτε ειπώθηκε από έναν ξεχασμένο πια σοφό: πως «η ιδεολογία που δεν αντιλέγει στον ίδιο της τον εαυτό, καταλήγει στην τρέλα».

Άραγε όλα αυτά σημαίνουν πως όσο το σύστημα ολοκληρώνεται, τόσο ο «χώρος» αριθμητικά θα «αδειάζει»; Ίσως, αλλά όχι κι απαραίτητα: μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει σαν μια μεγάλη ακίνδυνη παρέα, σαν ένας κυβερνοχώρος «αντιεξουσιαστικής» μόδας, που οι συνάξεις και οι

καταλήψεις του θα υποφέρουν από την ενδημική πια ψευδαίσθηση: πως τάχα οι ίδιες αποτελούν μια «αντικαπιταλιστική όαση», μια «τρύπα» στο εμπορευματοποιημένο συνεχές, προσπαθώντας έτσι μάταια να σκάσουν μια τρύπα στο νερό: και με την μόνιμη πια απορία στο θολωμένο του μυαλό, για το αν η «Amstel» προμοτάρει την κατάληψη, ή η κατάληψη την «Amstel». Το μόνο σίγουρο είναι πως αυτή η σταδιακή ή ακαριαία πολιτική του υπερκέρωση θα του προκαλέσει μια αντίστοιχη σταδιακή ή ακαριαία εντροπική κατάρρευση: στον ίδιο βαθμό που το σύστημα ολοκληρώνεται, λύνοντας στο όποιο ποσοστό και δίχως καμιά βοήθεια τα προβλήματα του, το κίνημα βλέποντας να ακυρώνονται οι συγκροτητικοί του αυτοί άξονες, θα σταματήσει ουσιαστικά να έχει οποιαδήποτε ΑΙΤΙΑ ύπαρξης: εκτός ίσως από την ίδια την πλαστοποιημένη και φυλορροούσα του εικόνα, που ταυτολογικά νομιμοποιώντας τον, στο στυλ «υπάρχω επειδή υπάρχω» θα του εξασφαλίσει έτσι μια κατάσταση ενός όλο και πιο ασήμαντου θεαματικού τομέα: ενός κυβερνοχώρου μόδας που η συνεχής εκροή και η ελαχιστοποίηση των δυνάμεων συνοχής του, θα έχει ολέθριες επιπτώσεις ακόμα και στην διακίνηση του όποιου «αντιεξουσιαστικού» εμπορεύματος στο εσωτερικό του...

Μόλις δύο δεκαετίες πριν το σύστημα μας εγκλώβιζε στον τομέα «μας» διαχωρίζοντας μας πανέξυπνα από τον υπόλοιπο πληθυσμό, μέσα στον τομέα «αντιεξουσιαστικής» μόδας του παλιού θεαματότυπου, όπου η «επανάσταση» ήταν σχεδόν απεριόριστα διαθέσιμη, αρκεί να την αγόραζες. Σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει, κι όποιος πιστεύει πως το έκαναν προς το καλύτερο, είναι βαθιά νυχτωμένος. Σήμερα πια ιδεολογήματα όπως ο διεθνισμός, ο φεμινισμός, ο αντιφασισμός κτλ. υπάρχουν αποκλειστικά και μόνο σαν άρρηκτα ενσωματωμένα στα αντίστοιχα εμπορεύματα σαν οι φετιχικές, οι υπεραισθητές τους ιδιότητες: και μ' αυτόν τον τρόπο χειροπόδαρα ζεμένα στο άρμα της παγκοσμιοποίησης και των «προοδευτικών» εταιριών της, ανήκουν αποκλειστικά και μόνο στην ιδεολογική της ατζέντα και πουθενά αλλού: εκτός κι αν κάποιος είναι τόσο αφελής που να πιστεύει πως ενάντια στο 99% των ΜΜΕ του πλανήτη «Γη», μπορεί να τα αποσπάσει από τα προϊόντα και τις εταιρίες και να ξαναδώσει στα ιδεολογήματα αυτά την «πραγματική», την προθεαματική τους σημασία. Εγχείρημα μάταιο γιατί έτσι ουσιαστικά προσπαθείς να αντιστρέψεις την διαστατική ροή από το μέλλον προς το παρελθόν, σε μια εποχή όπου οι ιδεολογίες δεν είχαν ακόμα πλαστοποιημένες ενσωματωθεί σε προϊόντα.

Τα ζητήματα αυτά της ολοκλήρωσης συστήματος, οι αξονικές αυτές του χώρου ιδεολογίες, στην πραγματικότητα δεν ανήκουν στο σήμερα αλλά σε έναν προηγούμενο ιστορικό κύκλο, σε αυτόν που στην Ελλάδα συνέπεσε μ' αυτόν της μεταπολίτευσης, και που έκλεισε οριστικά κι αμετάκλητα γύρω στα τέλη των 80's. Τα ιδεολογήματα αυτά, αυτές οι τμηματικές «αλήθειες» που στην ουσία έχουν τόση σχέση με το σήμερα, όσην έχει κι ένα σκαφίδι πλυσίματος ρούχων με ένα υπερσύγχρονο πλυντήριο, δηλαδή καμιά, έπαιξαν και έχασαν, συνεπώς αφομοιώθηκαν σαν μόδες στο σύστημα μιας άλλης εποχής. Το ειδικό τους βάρος έχει προ πολλού εκρεύσει, έχει ξεφτίσει στην συλλογική συνείδηση σε τέτοιο βαθμό, που αν το σύστημα δεν τα επανέφερε μέσω του τεχνολογικού φετιχισμού, στην φανταχτερή δηλαδή «ψηφιακή» τους έκδοση, ο κόσμος θα τα έδινε τόση σημασία όσην ακριβώς δίνουν οι Έλληνες σύζυγοι ο ένας στον άλλον μετά 10 χρόνια γάμου, δηλαδή επίσης καμιά. Κι όπως είναι φυσικό τα εμπορευματοποιημένα αυτά ιδεολογήματα δεν επαναφέρονται από το σύγχρονο σύστημα για να ολοκληρωθούν, γιατί αυτό έχει ήδη συμβεί καιρό πριν, με την ήττα της αριστεράς ή του όποιου άλλου φορέα τους και με την συνακόλουθη ενσωμάτωσή τους στο καθεστώς της περιόδου της μεταπολίτευσης. Με άλλα λόγια την ιστορία από την επανάληψή της, όχι σαν φάρσας αλλά πραγματικά, χωρίζουν τα λεγόμενα «απροσπέλαστα τείχη της εντροπίας»: το ιστορικό process είναι απόλυτα μη αναστρέψιμο, στερείται «rewind» μιας και όπως ξέρουμε οι κοινωνίες σιχαίνονται τις επαναλήψεις: τα πεθαμένα και ξεθωριασμένα αυτά λοιπόν ιδεολογήματα επαναφέρονται στην ζωή από τις «προοδευτικές» εταιρίες του συστήματος σαν τεχνολογικά εξοπλισμένες φάρσες για τρεις λόγους: α) για να πουλήσουν, όσο βέβαια κάτι τέτοιο είναι δυνατόν για ξαναζεσταμένο φαγητό, β) για να προξενήσουν στην συλλογική συνείδηση σύγχυση και χωροχρονικό αποπροσανατολισμό, κρύβοντας σχολαστικά στην σκιά τους τις υλικές παραμέτρους που συνθέτουν το άμεσο μελλοντικό πέρασμα της παγκόσμιας κοινωνίας στους

ζοφερούς κόσμους του μετακαπιταλιστικού κυβερνοφασισμού και γ) για να χρησιμοποιηθούν σαν ιδεολογικό άλλοθι στο ξήλωμα κάθε αναχρονιστικού τοπικισμού που μπαίνει εμπόδιο στον παγκοσμιοποιητικό μονόδρομο. Κι όπως διαπιστώσαμε στο α' τεύχος της «Εικονομίας» ο «χώρος» υπνωτικά κι ανεγκέφαλα ποδηγετημένος από αυτά τα υπό χρήση του συστήματος ιδεολογήματα, γίνεται όσον αφορά τον τρίτο αυτό λόγο, μπροστάρης κι αιχμή του δόρατος της παγκοσμιοποίησης.

Σε γενικές γραμμές αξίζει να συγκρατήσουμε πως οι επαναφορές των από καιρό πεθαμένων και ενσωματωμένων τομέων πολιτικής μόδας, στοχεύουν στην κατασκευή μιας εφησυχαστικής virtual reality, προορισμένης σε λαϊκή κατανάλωση: η δεξιά, η αριστερά, αλλά και ο αχώριστος συνέταιρος του θεαματικού σετ, η «επανάσταση» ή καλύτερα το lifestyle της, επαναφέρονται επιφορτισμένες με την σύνθεση της εικονικής υποστήριξης των απαραίτητων δομικών αναλογιών του καθεστώτος: η φυσιολογική εξάλλου απουσία και μιας ακόμα από αυτές τις νεκρές μόδες, πιθανότατα θα δημιουργούσε καταστροφικές σκέψεις κι απορίες στον λαό, σχετικές με το σύνολο των θεαματικών ισορροπιών. Κι έτσι το «εξηλεκτρισμένο» αυτό θέατρο κοινοβουλευτικών σκιών, το θέαμα, η μόδα της δημοκρατίας, η ενεργοποίηση και η χρήση του από την μυστική πλανηταρχία σ' ένα βασικό συντείνει: στο να συγκαλύψει αποτελεσματικά μέσα στην εκτυφλωτικά φωτισμένη λειτουργία του το προφανές: πως η δημοκρατία από δεκαετίες τώρα βλέπει τα ραδίκια ανάποδα, «νομοτελειακά» δολοφονημένη από την διαδικασία συγκέντρωσης του κεφαλαίου στα χέρια ελαχίστων, κι από το φαινόμενο της γενικευμένης διαπλοκής που η συγκέντρωση αυτή εγγυάται. Το μοναδικό στοιχείο που σήμερα λείπει από την δημοκρατία είναι η πραγματικότητα της: η προϋπόθεση της ύπαρξης και λειτουργίας του προβαλλόμενου από τα ΜΜΕ φασματικού ολογράμματος που για καθαρά τυπικούς, για μουσειακούς λόγους αποκαλούν ακόμα «δημοκρατία», δεν είναι παρά η ιστορική της απουσία.

Κάτω από κάθε θέαμα, κάτω από κάθε μόδα βρίσκεται «όλως τυχαίως» μια εξιδανικευμένη, μ' άλλα λόγια μια πλαστοποιημένη εικόνα. Σε κάπως παλιότερους καιρούς ο Παττακός ή το ΚΚΕ, έπαιρναν τις εικόνες αντίστοιχα της Ελλάδας και της «Σοβιετικής» Ρωσίας με στόχο να τις «ρετουσάρουν» λιγάκι... Κι έτσι αφού αυθαίρετα εννοείται, αφαιρούσαν από αυτές κάθε κομμάτι που δεν τους συνέφερε, κι αφού πρόσθεταν εξίσου αυθαίρετα σ' αυτές οποιαδήποτε σάλτσα νόμιζαν πως τους συνέφερε κάνοντας την εικόνα τους πιο νόστιμη, σερβίριζαν το ωραιοποιημένο, ψεύτικο αυτό project στον λαό μέσα από τα ΜΜΕ τους: το «μεγάλο κόλπο» που σκηνοθετεί τους κόσμους του θεάματος, είναι ασφαλώς ο κάθε είδους φωτισμός. Αυτός μπορεί εξίσου καλά να αφορά κάθε είδους ακρότητα ή φαντασμαγορία που αυτοματικά τείνει να μεταφέρει την λειτουργία του εγκεφάλου μας από το αριστερό ημισφαίριο που έχει την δυνατότητα να ανιχνεύει κριτικά τις εισερχόμενες πληροφορίες και να τις κατατάσσει σε μια αιτιακή ροή, στο δεξιό του ομόλογο και στον κατώτερο λοβό: έτσι μπροστά στα οπτικοακουστικά ερεθίσματα μιας όμορφης γυναίκας, μιας τηλεοπτικής φαντασμαγορίας, μιας παθιασμένης διαδήλωσης, ενός επικού τραγουδιού ή ενός φανατισμένου λόγου, ο εγκέφαλος μας τείνει να τα επεξεργαστεί συναισθηματικά, όχι διαλεκτικά, και το κυριότερο εξαιτίας αυτής της μετατόπισης της εγκεφαλικής μας λειτουργίας, τείνουμε στο να μην μπορούμε να ξεχωρίσουμε το θέαμα, την εξιδανικευμένη φανταχτερή εκδοχή της πραγματικότητας που στιγμιαία μας περιβάλλει, από την «πραγματική πραγματικότητα». Και τέλος τα μη κριτικά, τα συναισθηματικά επεξεργασμένα αυτά εισερχόμενα data, έρχεται να φορμάρει και να πιστοποιήσει αντιδιαλεκτικά η ενδορφίνη, το φυσικό οπιούχο που εκκρίνει ο οργανισμός μας όταν υφίσταται τέτοιου στυλ συναισθηματικά ups and downs: στην κυριολεξία, αν τα ανορθολογικά επεξεργασμένα εισερχόμενα data αποτελούν τα δομικά υλικά του θεάματος, η ενδορφίνη είναι το νομιμοποιητικό του τσιμέντο: αυτό δηλαδή που αυθαίρετα βαφτίζει την εξιδανίκευση - πλαστοποίηση σε αλήθεια, και που μέσα από τα φαντασμαγορικά «φώτα της ράμπας» της ψεύτικης εικόνας, του κυβερνοχώρου, πείθει το υποσυνείδητο το κριτικό μας βλέμμα να αποσυρθεί από τις «γκρίζες ζώνες» ταυτίζοντας έτσι ΥΠΝΟΒΑΤΙΚΑ την εξιδανίκευση, το θέαμα, με την πραγματικότητα. Διαπιστώνουμε λοιπόν πως η έκφραση «Brain JunKie» είναι εξαιρετικά περιγραφική όσον αφορά τα ειδοποιά μας χαρακτηριστικά που είναι οι προϋποθέσεις της υποταγής μας τόσο στην ψεύτικη συνείδηση, στην ιδεολογία, όσο και στο σύγχρονο αδελφάκι

της, στο θέαμα. Κάτω από αυτήν την οπτική είναι πιστεύω κατανοητή η προτεραιότητα που έδιναν όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα της ιστορίας σε μεγαλοπρεπείς φιέστες και θριάμβους: γιατί απλά έτσι αλλοτρίωναν την οπτική των υπηκόων τους, ταχυδακτυλουργικά και υπνοβατικά πείθοντας τους στην κατεύθυνση που διάλεγαν. Τέλος με αυτόν ακριβώς τον τρόπο οι Έλληνες ταύτισαν σε πρώτο χρόνο τα virtual τσολιαδάκια της χούντας με την πραγματική Ελλάδα, και σε δεύτερο χρόνο σεβαστό τους ποσοστό ταύτισε την «σοβιετική» Ρωσία με τα καλοθρεμμένα, ρωμαλέα και πάντα χαμογελαστά κνιτόπουλα των αφισών του ΚΚΕ. Τώρα, οι μέθοδοι που εφάρμοσαν οι «ελευθεριακοί» ή οι «εναλλακτικοί» ώστε να εξιδανικεύσουν τις κάθε λογής κατηγορίες «κοινωνικών μειοψηφιών» στα μάτια των δύσμοιρων οπαδών τους, στην απόπειρά τους να χτίσουν την ακίνδυνη κι αποπροσανατολιστική «μεγάλη τους εικόνα», τον ελευθεριακό τομέα μόδας, ας μη νομιστεί πως διέφεραν από τις ανάλογες τακτικές πλύσης εγκεφάλου που χρησιμοποιούσε η C.I.A. ή η K.G.B., παρά μονάχα ίσως στην έντασή τους. Κι από αυτές, ας αναφέρω την περισσότερο χαρακτηριστική, από όσες προσωπικά βίωσα.

Πριν 2-3 μήνες συγκεκριμένα έτυχε να βρεθώ σε μια «ελευθεριακή - εναλλακτική» κατάληψη, όπου θα γίνονταν μια «συζήτηση» για τους μετανάστες: αυτό που αντίκρυσσα ήταν μια μεγάλη αίθουσα με χαμηλό, μπλε φωτισμό: από τα ηχεία ξεχύνονταν ένα εκκωφαντικό γκαραζόπανκ, ή όπως αλλιώς λέγεται, και σε μια μεγάλη οθόνη εναλλάσσονταν με ταχύ ρυθμό εικόνες που έδειχναν μετανάστες σε διάφορες φάσεις extreme καταπίεσης ανάμικτες με ενσταντανέ από βίαιες συγκρούσεις διαδηλωτών με μπάτσους: η αίθουσα ήταν γεμάτη από πιτσιρικάρια που κοίταγε εκστασιασμένη το θέαμα, και μαζί κι εγώ που όλο και περισσότερο σιχαινόμουν αυθόρμητα τον εαυτό μου που είμαι αντιεξουσιαστής: η παρέλαση της οπτικοακουστικής πλύσης εγκεφάλου κράτησε κάνα μισάωρο μέχρι την στιγμή που η κοπελιά από την Ουκρανία που συνόδευα μου τράβηξε το χέρι λέγοντας: «πάμε να φύγουμε: σε παρακαλώ: αυτό εδώ είναι κακό, είναι κακό...».

Τι έκαναν τώρα εκεί μέσα οι «ελευθεριακοί», απόλυτα συνειδητά πιστεύω, και είμαι σίγουρος γι' αυτό: όπως τα SS με τις νυχτερινές πυρσοφορίες, ή όπως η C.I.A. ανακρίνοντας Βιετκόνγκ αιχμαλώτους, ή όπως η μαοϊκή αστυνομία ή οι σύγχρονοι μουλάδες, απλά ενεργοποιούσαν το νόμο της «κοινωνικής μηχανικής» που μόλις αναλύσαμε: ολότελα αυθαίρετα διάλεγαν τα κομμάτια της πραγματικότητας των μεταναστών που πολιτικά τους επιβεβαίωναν: τα «έραβαν» σ' ένα οπτικό ποτ-πουρί, στο φιλμ, και τα πρόβαλλαν: το εκκωφαντικό ηχητικό background προκαλούσε την έκκριση της οπιούχας ενδορφίνης που όπως είδαμε είναι το απαραίτητο νομιμοποιητικό, δομικό «τσιμέντο» της υπνωτικής ιδεολογικής μαστούρας που συνήθως αποκαλείται «φανατισμός». Το εκκωφαντικό γκαραζόπανκ συντρίβει τις κριτικές αντιστάσεις του κοινού, και μεταφέρει την εγκεφαλική λειτουργία στο δεξί ημισφαίριο και στον κατώτερο λοβό: οι εικόνες εισβάλλουν ακατέργαστες κριτικά, κι εγκαθίστανται στο υποσυνείδητο σαν αληθινές, μιας και ο κάτω μας εγκεφαλικός λοβός, ο λεγόμενος και «ερπετικός» (reptilian) από την ίδια του την φύση αδυνατεί να ξεχωρίσει την ψεύτικη, αποσπασματική εικόνα που οπτικοακουστικά «σερβίρει» ο «ελευθεριακός» κυβερνοχώρος, από την αληθινή πραγματικότητα: αυτή εξαφανίζεται στο υποσυνείδητο από την χαλκευμένη τέτοια και game over: το «εναλλακτικό» ρομποτάκι, το οπαδικό ζόμπι που παβλοφικά εθίστηκε να μισεί υπνωτικά και άκριτα οτιδήποτε το ελληνικό μόνο και μόνο επειδή είναι ελληνικό, έχει ήδη βγει από τις γραμμές συναρμολόγησης του εργοστασίου παραγωγής αλλοτριωμένων συνειδήσεων, έτοιμο για ιδεολογική χρήση από τους ελευθεριακούς του αρχηγούς: με τον ίδιο ακριβώς τρόπο εκπαιδεύοντας από την C.I.A. οι λεγόμενοι «αυτόματοι - δολοφόνοι» του Κένεντυ, του Όσβαλντ και του Λέννον. Το ίδιο «πρόγραμμα» διαμορφώνει και τους σύγχρονους ισλαμιστές - καμικάζι. Η μοναδική διαφορά ανάμεσα στην «εκπαίδευση» των αμέσως παραπάνω και σ' αυτήν των «ελευθεριακών - εναλλακτικών» είναι πως αυτή των τελευταίων είναι σαφώς χαμηλότερης έντασης, γιατί σε διαφορετική περίπτωση θα κατασκευάζονταν κάποιες εκατοντάδες ολότελα ανεξέλεγκτων ατόμων, που μη έχοντας πια την δυνατότητα διάκρισης ανάμεσα σε virtual reality και σε πραγματικότητα, θα προσπαθούσαν ενάντια σε κάθε έννοια ισορροπιών και με κάθε μέσο να προσαρμόσουν την δεύτερη στην πρώτη: με αποτελέσματα ολέθρια τόσο για τους ίδιους, όσο και για το σύστημα και τις ισορροπίες του: και είναι σίγουρο πως όλοι μας βρεθήκαμε κι όχι μονάχα

μια φορά μάρτυρες, τέτοιων σκηνικών «βίαιας υποκατάστασης της συνείδησης». Πρόσφατα αρκετοί από εμάς βρεθήκαμε μάρτυρες μιας πολύ πιο ελαφριάς τέτοιου είδους απόπειρας στο πολυτεχνείο, όταν την ομιλία της γερμανίδας αριστερίστριας που μας ενημέρωνε για το «χάιλιγκεντάμ» συνόδευε μια συρραφή εικόνων από οδομαχίες: μέσα στις σύγχρονες συνθήκες, σχεδόν κάθε οπτικοακουστική «ενημέρωση» είναι ταυτόχρονα και προπαγάνδα κάποιου τομέα μόδας. Όπου κάποια «επανάσταση» διαφημίζεται, «κάποιο θέαμα συμβαίνει»...

Τώρα κάποιος δικαιολογημένα ίσως σε πρώτη ανάγνωση μπορεί να σκεφτεί: αυτά που έδειχνε το φιλμάκι με τους μετανάστες, δεν ήταν αλήθεια; Μα φυσικά και είναι αλήθεια, μόνο που συμβαίνει να μην είναι η μοναδική τους αλήθεια! Είναι η μισή τους πραγματικότητα, είναι η εξιδανικευμένη τους εικόνα, είναι ένα κολλάζ σημειοσυνθέσεων που διαμορφώνει την φετιχική πανοπλία του νεοαριστεριστικού και ελευθεριακού κυβερνοχώρου: οι μετανάστες όπως και άλλες κοινωνικές μειοψηφίες φυσικά και κακοπληρώνονται, καταστέλλονται, εκβιάζονται, αλλά αυτά δεν είναι τα μόνα που κάνουν. Αλλά σ' αυτά τα «παραλειπόμενα» θα αναφερθώ συνοπτικά αμέσως παρακάτω, θυμίζοντας για την ώρα το γνωστό λαϊκό ρητό πως «όποιος λέει την μισή αλήθεια, λέει ταυτόχρονα ένα ολόκληρο ψέμα». Το Α και το Ω του κοινωνικού φαινομένου που παγκόσμια κυρίαρχε! και που αποκλήθηκε από τους παλιούς καταστασιακούς σαν «θέαμα» ή «μόδα», εμπερικλείεται σε δύο βασικές έννοιες: η πρώτη είναι η ταυτολογική νομιμοποίηση που αυτοματικά εξορίζει από την καθημερινότητα κάθε έννοια διαλεκτικής ή και απλής επαγωγικής λογικής: η φυσιολογική αιτιακή ροή μέσα σε μια τεράστιας κλίμακας πραγματική ψευδαίσθηση, που εδώ και πολύ καιρό ήδη ταυτίζεται με τον οικονομικά ενοποιημένο πλανήτη, απλά ακινητοποιείται: το σύστημα αναπτύσσεται πια έξω από και ενάντια σε κάθε λογική, νομιμοποιημένο αποκλειστικά από τον ίδιο τον εξιδανικευμένο κι έτσι πλαστοποιημένο εαυτό του!. Όλες οι παράμετροι «ανάπτυξης» γίνονται «αυτονόητοι αυτοσκοποί»: ανάπτυξη για την ανάπτυξη, ψήφος για την ψήφο, σεξ για το σεξ, «επανάσταση» για την «επανάσταση, βία για την βία, κ.ο.κ. Η δεύτερη κομβική έννοια, είναι η εξιδανίκευση - πλαστοποίηση: ΚΑΘΕ θέαμα, κάθε κυβερνοχώρος μόδας, έχει κάτι να κρύψει: έχει δύο πρόσωπα, α) το φανερό και δημοσιοποιήσιμο, και β) το συγκαλυμμένο πού για τους όποιους λόγους η δημοσιοποίηση του θα βλάψει το σύστημα: η συνοπτική κριτική παρουσίαση των αξονικών ιδεολογημάτων που εγκλωβίζουν σαμποτάροντας όπως είδαμε το αντιεξουσιαστικό κίνημα, θα γίνει σε άμεση συνάρτηση με την ταυτολογική τους (αυτό)νομιμοποίηση και την ίδια στιγμή με τα δύο αυτά πρόσωπα τους. Σε κάθε περίπτωση η ταυτολογική τους νομιμοποίηση βρίσκει το «λογικό» της αιτιακό αντιστήριγμα στην εξιδανίκευση τους, στο φανερό και ψεύτικο τους πρόσωπο, και φυσικά στην αποτελεσματική συγκάλυψη από την μεριά τους, της «γκρίζας» ζώνης της πραγματικότητας τους που πονηρά ή απλά ανεγκέφαλα ο χώρος υπερασπίζεται.

Μύθος 1 «αντιρατσισμός»

Κάποιοι «θεωρητικοί» ή απλά άτυποι αρχηγοί του χώρου προσπαθούν να κρύψουν το αδιέξοδο στο οποίο οι ίδιοι οδήγησαν τον χώρο, τις προσωπικές κριτικές τους ανεπάρκειες ή και τα «ανίερα» υλικά τους συμφέροντα, πίσω από δακρύβρεχτα μελό και πίσω από τραβηγμένα από τα μαλλιά συνθήματα, που ήδη πολλοί από τους μετανάστες τα βλέπουν γραμμένα στους τοίχους και γελάνε: πρόσφατα η εξιδανίκευση της εικόνας των μεταναστών από «προοδευτικούς» διανοούμενους έφτασε στα επίπεδα της καθαρής παραφροσύνης: σε talk show της tv, κάποιοι από αυτούς δήλωσαν πως η εγκληματικότητα είναι στα ίσια μοιρασμένη ανάμεσα στους Έλληνες και στους αλλοδαπούς, κι ο λόγος γι' αυτό είναι πως ο αριθμός των ποινικών κρατούμενων ανάμεσα στις δύο αυτές κατηγορίες είναι περίπου ίσος! Και το χειρότερο είναι πως κανείς από τους «συζητητές» δεν θυμήθηκε ή δεν τόλμησε να αντιλέξει το πραγματικά αυτονόητο, πως ο ελληνικός πληθυσμός είναι περίπου 4 με 5 φορές περισσότερος, δηλαδή πως αναλογικά η εγκληματικότητα των μεταναστών είναι 4 με 5 φορές μεγαλύτερη αυτής των Ελλήνων! Αλλά ο στόχος μας εδώ, δεν είναι το να μπλέξουμε την ανάλυση μας με αριθμούς, αστυνομικά σενάρια και στοιχεία στο «μαγείρεμα» των οποίων έχουν «επιστημονικά» κι από καιρό εκπαιδευτεί οι κάθε λογής αριστεροί υπηρέτες της παγκοσμιοποίησης: αλλά και ο ίδιος ο όρος κοινωνική μειοψηφία, τουλάχιστον με βάση τον

ανεξέλεγκτο ρυθμό της «εισαγωγής» τους είναι όρος ολότελα παροδικός. Και πρακτικά, σε πολύ λιγότερα απ' όσο νομίζουν χρόνια η μετατροπή της μειοψηφίας σε πλειοψηφία θα βάλει τις ελευθεριακές, τις εναλλακτικές κυράδες μας μπροστά σε κάποιο αδιανόητο, ωστόσο απόλυτα χειροπιαστό δίλημμα: ή τσαντόρ, ή μετανάστευση! Κάποιοι μου φαίνεται πως βολικά ξεχάσανε πως τα αποτελέσματα της άλωσης του κράτους από μια κοινωνική επανάσταση, είναι ολότελα διαφορετικά από αυτά που προκύπτουν από την άλωση του κάτω από το βάρος της επιδρομής κάποιων εκατομμυρίων ατόμων που προέρχονται από κάποιον ξένο ή και εχθρικό πολιτισμικό σχηματισμό: άλλο σημαίνει επαναστάτης, κι άλλο ο πεινασμένος! Αλλά αυτή η υπεραπλούστευση, το αυθαίρετο τσουβάλιασμα στις δύο και μόνο κατηγορίες του τελικού «ταξικού» Αρμαγεδδώνα, σ' αυτές των «αστών» και των «προλετάρων», έχει βαθιά χωμένες τις ρίζες της στο δυϊστικό μοντέλο, στην μανιχαϊκή προέλευσης ψευδαίσθηση του μαρξιστικού ντετερμινισμού, της μαρξιστικής ιδεολογίας: μέσα σ' ένα δηλαδή απόλυτα φανταστικό, ανύπαρκτο τοπίο, μέσα σε έναν κυβερνοχώρο μόδας απ' όπου έχει χειρουργικά αφαιρεθεί κάθε τυχαιότητα, κάθε άλλη ρίζα πιθανότητας, ο διάβολος, οι αστοί, έρχονται μέσα στο βαγκνερικό λυκόφως των ταξικών καιρών αντιμέτωποι με τον προλεταριακό μεσσία σε μια τιτάνια αναμέτρηση, με φυσικά νομοτελειακά προδιαγραμμένο τέλος: μέσα σ' αυτήν την αποκλειστικά δυϊστική αντίθεση, προφανώς τρίτος δεν χωρεί: κάθε άλλη κοινωνική τάση, κάθε άλλη κοινωνική τυχαιότητα που με την ύπαρξη της «ενσαρκώνει» μιαν άλλη ρίζα πιθανότητας, μια διαφορετική χωροχρονική διακλάδωση, κηρύσσεται η ανύπαρκτη εξαιτίας της «ψεύτικης» συνείδησης της, η αυτοματικά αναμένεται να παρασυρθεί στις δύο «λεκάνες απορροής» του τεχνητού κι αυθαίρετου «ελκυστή» της μαρξιστικής ιδεολογίας, να πάρει δηλαδή την θέση της πλάι στους αστούς ή στους προλετάρους με άλλη, με διαφορετική θέση διάταξης, εξυπαρχής αποκλεισμένη. Ο κατηγοριοποιητικός αυτός ντετερμινισμός αποθεώθηκε μέσα στον σύγχρονο καπιταλισμό, όπου η αριστερά αντιμετώπισε τα πολυάριθμα κινήματα της νεολαίας είτε απλά διαγράφοντας τα (!) από την οπτική της σαν «μικροαστικά», είτε θέλοντας διπλωματικά, σταδιακά να τα ενσωματώσει υποκαθιστώντας την «ψεύτικη» συνείδηση τους, με την δικιά της, την «αληθινή» και φυσικά παταγώδικα απέτυχε. Γιατί ο μαρξισμός δεν είναι παρά μια ακόμα ιδεολογία, μια ακόμα ψεύτικη, τμηματική συνείδηση, που αυθαίρετα ξεριζώνει και εξαφανίζει από την «πραγματικότητα της κάθε τυχαιότητα, κάθε κίνηση και τάση που δεν χωρά στο μεταφυσικό της καλούπι: μια ακόμα ιδεολογία που κατηγορεί τις υπόλοιπες σαν ιδεολογίες, «ξεχνώντας» να κάνει το ίδιο για τον ίδιο της τον εαυτό. Και στην τελική κερδισμένες παροδικά, βγήκαν οι πιο μοντέρνες τάσεις - ιδεολογίες, από το ροκ και τον φεμινισμό μέχρι το πανκ και την πρέζα, καταδικάζοντας την όποια αριστερά στο περιθώριο.

Στην βάση λοιπόν του νεοαριστεριστικού κι ελευθεριακού εξιδανικευμένου μύθου που αφορά τους μετανάστες, ανιχνεύουμε τον απλουστευτικό και βαθύτατα κατηγοριοποιητικό μαρξιστικό δυϊσμό: Οι μετανάστες λοιπόν, μη όντας προφανώς αστοί, υπνοβατικά και υποσυνείδητα, σφαλερά λοιπόν κατατάσσονται στο νυχτωμένο μυαλό των «θεωρητικών» του χώρου σαν προλετάριοι! Πράγμα φυσικό γι' αυτούς, μιας και άλλη «θηκούλα» στο κατηγορηματικοποιητικό τους μοντέλο δεν υπάρχει, και ιδιαίτερα σήμερα που οι παλιές «ενδιάμεσες τάξεις» εξαφανίζονται ταχύτατα. Κι ως τους χαλάσουμε την ιδεολογική τους σούπα αναρωτούμενοι με τι άραγες θα μοιάζει μια «φρακταλική οντότητα» ενός μουσουλμάνου - προλετάριου που θα ζει ανάμεσα στις δύο αυτές πολιτισμικές διαστάσεις: Και η απάντηση είναι πως κάτι τέτοιο είναι δυνατόν να υπάρχει όσο περίεργο κι αν φαίνεται, αλλά με πολύ διαφορετικό τρόπο από αυτόν που οι «ελευθεριακοί» φαντάζονται: είναι όπως λέμε στην «θεωρία» του χάους ζήτημα αυτομοιότητας, που ασυνείδητα κι αυθόρμητα αναπαράγει ο «μουσουλμάνο-προλετάριος», μοιράζοντας την συνείδηση του ανάμεσα στα δύο αυτάδυϊστικά θρησκευτικά δόγματα, ανάμεσα στους δύο αυτούς τομείς μόδας - διαστάσεις: και ο μαρξισμός και ο μουσουλμανισμός είναι δυϊστικές, αποκαλυπτικές ιδεολογίες, και η αυτομοιότητα που και οι δύο τους αναπαράγουν είναι ακριβώς αυτός ο δυϊσμός: Αλλάχ και διάβολος από την μία, αστοί και προλετάριοι από την άλλη, κι οποιοδήποτε κλάσμα, τμήμα οπτικής του ατόμου κι αν «αποκόψεις» για να το αναλύσεις, βλέπεις μέσα του να επαναλαμβάνεται κανονικά κι απεριόριστα η δυϊστική δομή: πάντα μέσα στην οπτική αυτή κάθε γεγονός αυθόρμητα εντάσσεται στο καλό ή στο κακό, στους μοναδικούς πόλους της δομής αυτής; και σαν αποτέλεσμα

ο Μαρξ και ο Μωάμεθ μπορούν κάλλιστα να συνυπάρξουν στο ίδιο άτομο σαν μια καινούργια, μικτή θρησκεία που θα ξεπροβάλλει σαν η ΤΑΞΗ μέσα από το ψεύτικο χάος, που θα συνθέσει η φαινομενική και μόνο «σύγκρουση» μεταξύ δύο ίδιων ουσιαστικά κοσμοθεωρήσεων: και η γέφυρα μεταξύ μαρξισμού και ισλαμισμού είναι το θεμελιώδες και κοινό μεταξύ τους γεγονός πως και οι δύο αυτοί ιδεολογικοί κορμοί εκδιώκουν την τυχαιότητα από τις γραμμές τους με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, ρυθμίζοντας την δηλαδή δυαδικά: κι έτσι τμήματα των δύο θρησκειών ενώνονται μεταξύ τους σε μια «καινούργια» σύνθεση, υπακούοντας τυφλά κι αυθόρμητα στον δυαδικό παλμό που δομεί ταυτόχρονα και τις δύο αυτές θρησκείες -διαστάσεις, φορμάροντας κάπου αναμεταξύ τους μια τρίτη κλωνική διάσταση-θρησκεία που φυσικά εξίσου θα αναπαράγει τον «μητρικό» δυϊστικό παλμό: ΟΛΕΣ οι δυϊστικές θρησκείες σύμφωνα με την χαοτική κριτική αντίληψη μπορούν να αναμιχθούν μεταξύ τους, γιατί οι οπαδοί όλων τους φετιχικά ευθυγραμμίζουν τις θρησκευτικές τους συμπεριφορές επάνω στον δυϊστικό παλμό. Αυτός είναι και ο «υπόγειος» ο υπεραισθητός λόγος που ανάγκασε τις τρεις δυϊστικές θρησκείες (ιουδαϊσμό, χριστιανισμό και ισλαμισμό) να ανέχονται σε σεβαστό ποσοστό η μία την άλλη, σε προφανή αντίθεση με τους παγανιστές και ειδωλολάτρες που κατά εκατομμύρια και δίχως δεύτερη σκέψη τους αφάνισαν. Και στο μεταξύ ο μουσουλμανομαρξιστής μας μέσα σε κάποια ελευθεριακή κατάληψη γονατισμένος πάντοτε στο χαλάκι του, συνεχίζει να μοιράζει τις υποκλίσεις του ανάμεσα στο κοράνι και στο «κεφάλαιο»...

Αλλά και η ολότελα αυθαίρετη εξομοίωση της κοινωνικής συνείδησης των τριτοκοσμικών με αυτήν των Ελλήνων και των υπόλοιπων Ευρωπαίων, όπως και κάθε ιδεολογία ή θέαμα, κρύβει στην σκιά της το ποσοστό της αλήθειας που επιλεκτικά «ξέχασε» έξω από την εξιδανικευμένη, «μεγάλη της εικόνα»: και στην περίπτωση μας το «ξεχασμένο» αυτό κομμάτι δεν αποκλείεται διόλου να γυρίσει σαν μπούμεραγκ ενάντια στον ίδιο τον χώρο που τόσο μόχθησε για να φιλοτεχνήσει την εξιδανίκευση αυτή. Και η αποσιωπημένη αυτή αλήθεια δεν είναι άλλη από την αυθαίρετη και μεταφυσική αντικατάσταση αυτού που θα θέλαμε να υπάρχει, με αυτό που πραγματικά υπάρχει. Οι τριτοκοσμικοί μετανάστες δεν θα μπορούσαν να έχουν διαφορετική συνείδηση από αυτήν που τους προμήθεψε η χώρα προέλευση τους. Προσοχή! δεν ισχυριζόμαστε πως το επίπεδο συνείδησης των μεταναστών αυτών είναι «κατώτερο» από το δικό μας, γιατί έτσι θα πέφταμε στην μαρξική παγίδα που κρίνει τα πάντα μέσα από τον παραμορφωτικό καθρέφτη του δυϊστικού δυτικού τρόπου σκέψης. Οι μετανάστες αυτοί ουσιαστικά είναι ακριβώς όπως τα κινήματα και οι τάσεις της νεολαίας του 60, τυχαίοι παράγοντες που είναι αυτοί που είναι, και που αρνιόμαστε συνειδητά να τους τοποθετήσουμε στο ιδεολογικό «κρεβάτι του Προκρούστη», πετσοκόβοντας επιλεκτικά την πραγματικότητα τους έτσι ώστε να τους χωρέσουμε στην κατηγορία «προλετάριος». Έτσι χαρακτηρίζουμε την κοινωνική τους συνείδηση απλά σαν διαφορετική από την δική μας. Το γεγονός πάντως παραμένει και ιδιαίτερα για τους μουσουλμάνους, πως η θέληση τους να «συμπλεύσουν» με τις κοινωνίες των χωρών της υποδοχής τους, δεν είναι καθόλου δεδομένη. Και κάπου εδώ αρχίζει η αντιστροφή της πορείας του boomerang της «αντιεξουσιαστικής» ιδεολογίας, της ακρωτηριασμένης οπτικής του χώρου. Ο τριτοκοσμικός που τόσο το κίνημα βοήθησε ώστε να ψιλοβουλευτεί σε κάποια θεσούλα, και που θα αρχίσει επιτέλους να γλείφει τα κόκαλα που πέφτουν από το πλουσιοπάροχα στρωμένο τραπέζι των ιδιοκτητών αυτού του κόσμου, κάθε άλλο παρά είναι βέβαιο πως θα συμπαρασταθεί σε μίαν απόπειρα κοινωνικής ανατροπής. Κι αυτό γιατί με ελάχιστες εξαιρέσεις τα κόκαλα αυτά θα μοιάζουν και γι' αυτόν σ' αλήθεια θα είναι σε σύγκριση με την κατάσταση της χώρας προέλευσης του, τα οριοθετικά σημεία ενός υλικού «παράδεισου» που θα πρέπει αν δεν θέλει να τον χάσει, να τον υπερασπιστεί: γεγονός που δεν εντάσσει «αυτόματα» τον τριτοκοσμικό σε κάποιο κατώτερο επίπεδο κοινωνικής συνείδησης, αλλά μονάχα σε μια διαφορετικότητα, σ' έναν μικρόκοσμο που δεν είναι συνειδησιακά ενταγμένος στους κόσμους του θεάματος και που κατά συνέπεια, μιας και δεν εντάσσεται στις αλλοτριώσεις του, εξίσου δεν μπορεί να ενταχθεί σε κάποια από τις «διαστρωματώσεις» της κοινωνικής του συνείδησης: πιο πρακτικά, στο συντριπτικό τους ποσοστό οι τριτοκοσμικοί μετανάστες δεν είναι δυνατόν να κριθούν με τα κριτήρια του θεαματόκοσμου ή της ανατροπής του, γιατί απλά δεν ανήκουν σ' αυτόν. Κι αναφέρομαι βέβαια, όχι σε Ρώσους ή Πολωνούς που λίγο - πολύ εντάσσονται στο δικό μας πολιτισμικό συνεχές, στην δικιά μας «διάσταση» αλλά στους

εκατοντάδες χιλιάδες τριτοκοσμικούς που οι μικρόκοσμοι -κοινότητες τους περιλαμβάνουν αποκλειστικά σχεδόν, ένα άθλιο δωμάτιο μοιρασμένο σε 4 - 5 από δαύτους, και το απαραίτητο μηνιαίο τσεκ με το οποίο και διοχετεύουν τα 2/3 ή και παραπάνω του εξίσου άθλιου μισθού τους στην οικογένεια που τους περιμένει στην χώρα καταγωγής τους. Στα μάτια τους ο τρόπος ζωής μας μοιάζει περίπου εξωγήινος, και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να κριθούν «ταξικά» όπως θα το έβαζε κάποιος μαρξιστής, γιατί στις σύγχρονες κοινωνίες ο σχηματισμός της κοινωνικής συνείδησης έχει από δεκαετίες μεταθέσει το κέντρο βάρους του από την παραγωγή στην κατανάλωση, την οποία όπως είδαμε οι δύσμοιροι τριτοκοσμικοί την αποφεύγουν όπως ο διάβολος το λιβάνι: η χώρα «μας» δεν αποτελεί γι' αυτούς χώρο κοινωνικού προσδιορισμού, αλλά μια αγελάδα από την οποία ο καθένας θα αρμέξει όσα πιο πολλά ευρώ μπορεί, πράγμα για το οποίο φυσικά κανένας αντιεξουσιαστής δεν πρόκειται να τον κατηγορήσει, και καλά θα κάνει. Οι τριτοκοσμικοί μάλλον θα μπορούσαν να αποδοθούν καλύτερα με την φράση «περαστικοί περιθωριακοί παρίες», που σε κάποια επαναστατική κρίση το κίνημα το καλύτερο που θα μπορούσε να προσμένει απ' αυτούς, και με ελάχιστες εξαιρέσεις, είναι η ουδετερότητα τους. Κι ας μην ξεχνάμε πως σε παρόμοιες κρίσεις στην σύγχρονη ιστορία οι εξωπολιτισμικές μειονότητες, όπως οι Κινέζοι στην Αμερική, παρά το γεγονός της βάνουσης τους μεταχείρισης από τους εργοδότες, σχεδόν πάντα τήρησαν απέναντι σ' αυτούς μια ευμενή παθητικότητα: κι όχι γιατί τους φοβούνταν ή γιατί τους «αγαπούσαν», αλλά γιατί αποκομμένοι και αυτόβουλα από μια ολότελα ξένη κι εχθρική σ' αυτούς ντόπια δυτική κουλτούρα, θεώρησαν τις όποιες αντιθέσεις εξελίσσονταν στο εσωτερικό της, στο οποίο εξάλλου οι ίδιοι δεν είχαν καμιά πρόσβαση, σαν μια de facto ξένη σ' αυτούς υπόθεση: όταν είσαι ξένος σε ξένο τόπο φοβάσαι, πόσο μάλλον περισσότερο φοβάσαι όταν ο τόπος που δεν κατανοείς έτσι κι αλλιώς, τείνει να αλλάξει με μια κοινωνική επανάσταση, με άλλα λόγια μ' έναν ακόμα πιο ακατανόητο τρόπο: και μπροστά σ' όλα αυτά, η σιγουριά αυτού που υπάρχει πάντα ήταν προτιμητέα μπροστά στην αβεβαιότητα αυτού που θα μπορούσε να υπάρξει: ή όπως λέει μια παλιά κινέζικη παροιμία, «αν φοβάσαι μια φορά αυτόν που δεν γνωρίζεις, δέκα φορές παραπάνω να φοβάσαι τον φίλο του».

Αλλά για να μην τα ρίχνουμε όλα στους τριτοκοσμικούς είναι σωστό να θυμόμαστε τον σαφέστατα συντηρητικό πολιτικό προσανατολισμό της ελληνικής ή της ιταλικής ομογένειας στις ΗΠΑ, και μάλιστα μέσα σε μια εντελώς διαφορετική κλίμακα πολιτισμικών διαφορών μας με τους «οικοδεσπότες» μας: κι αυτό γιατί οι τέτοιου είδους διαφορές ανάμεσα σε Έλληνες και Αμερικάνους της εποχής του «μεγάλου ξεριζωμού», ανάμεσα στα 1922 και στον Β' πόλεμο, ήταν σαφώς μικρότερες από αυτές που σήμερα υπάρχουν ανάμεσα σε Έλληνες και Πακιστανούς ή Αφρικανούς.

Οι πολιτισμικές διαφορές παίζουν ασύγκριτα μεγαλύτερο ρόλο στις σχέσεις μεταξύ των λαών, απ' όσο η μαρξιστική ψευδαίσθηση παραδέχονταν, βαφτίζοντας τους ιδεολογικά κι αυθαίρετα σαν «προλετάριους» ή σαν εν δυνάμει τέτοιους: σε τέτοιου είδους διαπολιτιστικές επαφές ισχύει ο νόμος της «κοινωνικής μηχανικής» πως η κόλαση του ενός, είναι ο παράδεισος του άλλου. Είναι ιδεολογικός στρουθοκαμηλισμός το να μην θέλουμε για παράδειγμα να δούμε πως αυτοί που ξεσηκώθηκαν στις μεγάλες ταραχές στην Γαλλία του 2005 αν θυμάμαι καλά, ήσαν μαύροι και μουσουλμάνοι που εξεγέρθηκαν ενάντια σε ένα ξένο κι εχθρικό γι' αυτούς πολιτισμικό μόρφωμα, ενάντια στον λευκό, δυτικό και χριστιανικό καπιταλισμό. Όπως και είναι ταρτούφικο το να μην μπορούμε ή μάλλον να μην θέλουμε να αντικρυσουμε την ωμή πραγματικότητα: πώς οι διανοούμενοι που σήκωσαν ανταρσία ενάντια στην έννοια της διαφοροποίησης, κι όχι αναγκαστικά πολέμου μεταξύ των πολιτισμών, ήσαν στην τεράστια πλειοψηφία τους «προοδευτικοί» διανοούμενοι, υποκινούμενοι ή άρρηκτα δεμένοι με πανίσχυρα οικονομικά κέντρα, που τα συμφέροντα τους ήταν στενά συνυφασμένα με την πρόοδο και το βάθαιμα της παγκοσμιοποίησης.

Ανακεφαλαιώνοντας την κριτική μας παρουσίαση του θεάματος, του μύθου συγκρότηση του ελευθεριακού -εναλλακτικού τομέα μόδας «μετανάστες», διαπιστώνουμε πως η σε μαζική κλίμακα ανάμιξη μας στο ζήτημα αυτό αποκλείεται εκ των προτέρων. Η θέση είναι «ρεζερβέ», είναι ήδη

κατειλημμένη από τα μαντρόσκυλα του συστήματος, από τις «προοδευτικές» εταιρίες και τα μεγάλα κόμματα που έτσι κι αλλιώς βγάζουν την γραμμή: πρακτικά καθώς «έχουν το καρπούζι έχουν και το μαχαίρι» ή με άλλα λόγια μιας και κατέχουν την οικονομία του τομέα, τα «προοδευτικά» ΜΜΕ και εμπορεύματα κατέχουν εξίσου κυριαρχικά και τον πολιτικό του προσανατολισμό: μια αντιεξουσιαστική ανάμιξη στον τομέα αυτόν, θα μας μετέτρεπε σε πολιτικά υπερ-κερωμένους ουραγούς των «προοδευτικών» και αριστερών: θα κάναμε μια μάχη της οποίας τα όποια αποτελέσματα θα καταγράφονταν στην δική τους πολιτική ατζέντα, και τα όποια οφέλη θα εμπλούτιζαν τα δικά τους εκλογικά ποσοστά: από την άλλη βέβαια μεριά η απαγκίστρωση του αντιεξουσιαστικού κινήματος από ένα ζήτημα που είναι απόλυτα ξένο στην ανατρεπτική λογική, μιας και το ίδιο το σύστημα στον α' ή στον β' βαθμό θα το διευθετήσει, δεν σημαίνει και πως θα εγκαταλείψουμε τον ανθρωποκεντρισμό μας που είναι ιδιαίτερο γνώρισμα ΜΟΝΑΧΑ του κινήματος μας, ή πως θα γυρίσουμε την πλάτη μας στους μετανάστες: ας το «κάνω φραγκοδίφραγκα»: είναι δεδομένη η συμπαράσταση μας σε «μικρής κλίμακας» επιχειρήσεις, όπως η προστασία τους σε επιθέσεις νεοφασιστών, όπως και σε κάποιες περιπτώσεις η οικονομική μας βοήθεια, έχοντας βέβαια πάντα στο μυαλό πως η διευθέτηση αυτών των ζητημάτων βρίσκεται τελικά πάντα στην δικαιοδοσία του συστήματος. Δεν εγκαταλείπουμε το ζήτημα, απλά το αποσυνδέουμε από τον χώρο σαν συγκροτητικό, αξονικό του θέμα, ακριβώς όπως κόβουμε ένα χέρι που 'χει πιάσει γάγγραινα για να σώσουμε το υπόλοιπο μας σώμα, αν προλαβαίνουμε βέβαια. Τελειώνω με κάτι στ' αλήθεια «αυτονόητο»: η σε ατομικό επίπεδο προσέγγιση ιδίως μεταναστών από τις ανατολικές χώρες, που εξάλλου σε αντίθεση με τους τριτοκοσμικούς αναπνέουν σχεδόν τον ίδιο με μας «πολιτισμικό αέρα», και η ένταξη τους στις αντιεξουσιαστικές μας συλλογικότητες, είναι πάντα απαραίτητη αλλά κι ευχάριστη δουλειά. Είναι πολιτικά απαραίτητη γιατί δίνει πλούσιες προοπτικές στο κίνημα, αλλά κι ευχάριστη γιατί έτσι μας δίνεται η ευκαιρία να γνωρίσουμε και προσωπικά ακόμη τις πολιτιστικές δομές μιας Ευρώπης βίαια αποκομμένης από την Ευρώπη, για μισό περίπου αιώνα. Σε κάθε περίπτωση θα δουλέψουμε με εξαιρέσεις, και ίσως είναι η ώρα να σταματήσουμε να πηγαίνουμε εμείς στους μετανάστες, προσφέροντας τους έτσι την δυνατότητα να μας αναζητήσουν.

Ο ίδιος ο καπιταλισμός σαν κοινωνικό φαινόμενο δεν ήταν η αιτία της ύπαρξης των πολιτισμικών διαφορών, αλλά το αποτέλεσμα τους. Αναπτύχθηκε σχεδόν αβίαστα και φυσιολογικά, σαν αυθόρμητο αποτέλεσμα της σύγκλισης κοινωνικών και τεχνολογικών παραμέτρων μονάχα στην δύση, με ιδιαίτερο κομβικό του φορέα τον αγγλοσαξονικό προτεσταντικό κόσμο, γεγονός που χαρακτηρίζει τους αριστερούς επικριτές του Χάντιγκτον τόσο μεταφυσικούς όσο και ο ίδιος. Αλλά ας μην ξεμακραίνουμε: ο σύγχρονος διεθνισμός μεταξύ των ανθρώπων, κι όχι ο παγκοσμιοποιητικός τέτοιος, αυτός μεταξύ των εμπορευμάτων, δεν θα προκύψει από το οικονομικό πλησίασμα μεταξύ κάποιων καταναλωτικών ρομπότ, μήτε σαν μια χιμαιρική μαρξιστική κατηγοριοποίηση μιας ανώνυμης δίχως καμιά ταυτότητα «μάζας»; ο διεθνισμός μας φτιάχνεται κάθε στιγμή, και φτιάχνεται πολεμικά στο αμόνι του πλησιάσματος μεταξύ ανθρώπων με πολιτισμική ταυτότητα. Καμιά μόδα ας μην αφήσουμε να χαλάσει αυτό το πλησίασμα: όλα είναι σχετικά ή θα τα υποχρεώσουμε να γίνουν, και ο καφές που θα ενώσει τον Έλληνα με τον Τούρκο και τον Ιταλό, δεν θα είναι ένα ξενέρωτο «αντιεξουσιαστικό» εμπόρευμα που θα ενώσει τρεις ανώνυμους δίχως προΐστορία και ταυτότητα καταναλωτές του: αντίθετα θα 'χει το δυνατό, το ζωντανό άρωμα που προκύπτει από την αβίαστη σύνθεση ενός Έλληνα, ενός Τούρκου κι ενός Ιταλού αντιεξουσιαστή που μέσα σ' ένα πλέγμα αλληλοβοήθειας ανακαλύπτει ο καθένας το δικό του μονοπάτι που θα ενώσει το παρελθόν με το μέλλον του πολιτισμού του, και ταυτόχρονα την σύνδεση της δικιάς του πραγματικότητας με την παγκόσμια, αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία του συλλογικού ονείρου: δεν υπάρχουν «πολιτισμοί στον τοίχο», παρά μονάχα αδιέξοδα ιδεολογήματα.

Μύθος 2 «ποινικοί κρατούμενοι

Η «κολόνια αυτή κρατάει χρόνια», τουλάχιστον από την εποχή που εκδόθηκε ένα ολοφάνερα προβοκατόρικο ανάγνωσμα σχετικό με την ζωή κάποιου Μεσρίν, κι ήρθε επιτέλους η στιγμή να

ξεμαγέψουμε κριτικά το θέμα: οι ποινικοί κρατούμενοι έχουν άσκεφτα κι ανεγκέφαλα σε τέτοιο βαθμό εξιδανικευτεί, έχουν τόσο πολύ ηρωοποιηθεί, που έφτασαν να θεωρούνται από μεγάλο τμήμα του χώρου σαν «de facto» επαναστάτες και φυσικά σαν ένα ακόμα «αυτονόητα» αξονικό, συγκροτητικό του θέμα: και η αλήθεια είναι πως έχουμε να κάνουμε με ένα ακόμα αδιέξοδο, μεταφυσικό ιδεολόγημα: ας δούμε πώς: Πολλοί, οι περισσότεροι μέσα στον χώρο, θεωρούν την άμεση τους απελευθέρωση σαν κάποιο «αυτονόητο» συνεκτικό αίτημα. Εδώ δεν πρόκειται βέβαια να αρνηθούμε πως για παράδειγμα, τουλάχιστον οι κρατούμενοι για «εγκλήματα» κατά της περιουσίας, αλλά και πολλές άλλες κατηγορίες τους θα τύχουν άμεσης απελευθέρωσης από ένα νικηφόρο επαναστατικό καθεστώς: ούτε πάλι φιλοδοξούμε να συγγράψουμε τον ποινικό κώδικα της μελλοντικής κοινωνικής δημοκρατίας, καθορίζοντας έτσι επακριβώς ποιοι από τους ποινικούς θα πάρουν στο χέρι «passport» εξόδου: το πρόβλημα στο όλο σκεπτικό της «άμεση απελευθέρωσης» τους, είναι απλά πως η κοινωνική επανάσταση, δεν έχει γίνει ακόμα! Κι είναι καιρός να συντείνουμε με κάποιο τρόπο στο λιώσιμο της καραμέλας που μόνιμα μασουλάν τρεις δεκαετίες τώρα κάποιοι άσκεφτοι θερμοκέφαλοι, προσδιορίζοντας την αρχικά στην φράση: «Θα περιμένουμε λοιπόν την επανάσταση;», φράση που βέβαια αναγνωρίζεται σαν το κεντρικό σλόγκαν και μαζί το κυρίαρχο, αλλά και μοναδικό επιχείρημα των ποικίλων προβοκατόρων της ασφάλειας που κατά καιρούς έδρασαν στον χώρο.

Ένας βαθμοφόρος μπάτσος παρατήρησε εξαιρετικά είναι η αλήθεια εύστοχα, πως «παλιότερα οι αναρχικοί πολιτικοποιούσαν τους ποινικούς, ενώ σήμερα οι ποινικοί ποινικοποιούν τους αναρχικούς», ή κάπως έτσι: το γεγονός πάντως είναι ένα, πως ο χώρος των ποινικών όπως και παντού έτσι και στην Ελλάδα, τις τελευταίες δεκαετίες έχει μετατραπεί σ' έναν στάνταρ θεαματικό τομέα, σ' έναν κυβερνοχώρο μόδας, με εξίσου στάνταρ κι ομογενοποιημένες, υπνοβατικές συμπεριφορές, και με τα ανάλογα εμπορεύματα που φετιχικά τον συγκροτούν: όπλα, Ρωσίδες, κόκα, κτλ. Έχει δηλαδή μετατραπεί σε «τρόπο ζωής» με τα ανάλογα «λούκια» - κυκλώματα και με τις όποιες αντίστοιχες λύσεις προμηθεύει στα μέλη του ιδιότυπου αυτού «club». Και ήδη βρισκόμαστε στην καρδιά του ζητήματος. Ο ποινικός τομέας απορροφά τον αντιεξουσιαστή γιατί απλά έχει λύσεις ζωής να του προσφέρει, και λύσεις μάλιστα μασκαρεμένες με το άρωμα μιας «μαγικής διαφυγής» από την μίζερη συνήθως οικονομική του καθημερινότητα: είναι ένας τομέας μόδας, που βαμμένος εξωτερικά και με τα χρώματα της ηρωοποίησης παρουσιάζει εσωτερικές δυνάμεις συνοχής κατά πολύ ανώτερες από τον ουσιαστικά αδιέξοδο για την μεγάλη πλειοψηφία των fans του «αντιεξουσιαστικό» τομέα μόδας: κι από αυτήν την ηρωοποίηση, την εξιδανικευμένη πλαστοποίηση του ποινικού θεαματικού τομέα αρπάζουμε τον «μίτο της Αριάδνης» που θα μας οδηγήσει βαθύτερα στον τομέα αυτόν, στην «εξηλεκτρισμένη» μοντέρνα εκδοχή της «αυλής των θαυμάτων» του Φρανσουά Βιλλιόν.

Όπως κάθε τομέας μόδας έτσι και ο ποινικός, διαθέτει δύο πρόσωπα: ένα φανερό, κι ένα κρυφό, συγκαλυμμένο. Όσον αφορά τον χώρο, αυτός παρασυρμένος από κάποιον εκτός τόπου και χρόνου άκριτο ρομαντισμό, που σημειωτέον για το 90% και βάλει των ποινικών αποτελεί μονάχα αφορμή ακατάσχετου γέλιου, αλλά και παρακινημένος ανάλογα από τους κριτικά ανεπαρκείς ή πονηρούς του αρχηγίσκους, επιμένει να συγκεντρώνει το βλέμμα του υπνωτισμένα στο φανερό: κι ας μην νομιστεί πως «βλέπει αυτό που θέλει» γιατί στην ουσία βλέπει το ποσοστό και μόνο της συνολικής εικόνας του ποινικού τομέα, που οι πολιτικοί του πάτρονες του επιβάλλουν με την προπαγάνδα τους να δει: και είναι φυσικά αλήθεια πως το φανερό πρόσωπο του τομέα καλύπτεται από κάποιους σαν τον Παλαιοκόστα που στα πλαίσια μιας Κοινωνικής Δημοκρατίας θα τους ταίριαζε μάλλον η ιδιότητα του δικαστή, παρά του ποινικού: είναι επίσης αλήθεια πως ανάμεσα στους ποινικούς ασφαλώς και υπάρχει μια ελάχιστη μερίδα με αναπτυγμένη κοινωνική συνείδηση: αυτές όμως οι αλήθειες, δεν είναι οι μόνες αλήθειες: γιατί ανασκαλεύοντας το συγκαλυμμένο πρόσωπο του τομέα ανακαλύπτει κανείς περιπτώσεις ατόμων που στα σίγουρα θα προτιμούσε να αγνοεί την ύπαρξη τους: ψυχοπαθείς, ναρκομανείς, βιαστές, και οτιδήποτε άλλο, και το θέμα σίγουρα δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ηθικά, αλλά σαφώς κριτικά.

Σε γενικές γραμμές υπάρχουν δύο απόψεις σχετικές με το πρόβλημα των ποινικών: η πρώτη, η «αστική», αφορά την διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών, τις μειώσεις των ποινών, τις άδειες, κ.ο.κ., που είναι βέβαια η περισσότερο εφικτή, αλλά σαν καθ' ύλην αντικείμενο απασχόλησης των δικηγόρων και σαν φανερά συντεχνιακό αίτημα, είναι αδύνατο είτε να υποστηρίξει είτε να υποστηριχτεί από κάποιο ανατρεπτικό κίνημα: κι έτσι ερχόμαστε στην δεύτερη άποψη, αυτήν που κυριαρχεί στον χώρο, και που προτείνει συναισθηματικά, άκριτα και υπνωτισμένη από την λάμψη του δημοσιοποιημένου, από τα ΜΜΕ του χώρου, φανερού, λειψού κι επίτηδες ακρωτηριασμένου προσώπου των ποινικών, την άμεση απελευθέρωση του συνόλου τους. Ας την εξετάσουμε.

Σ' αυτήν την άποψη διακρίνουμε και πάλι την ιδεολογική κι απλοϊκή «τσουβαλοποίηση» του μαρξισμού. Δηλαδή μιας και αναγνωρίζονται σαν υπαρκτοί, μονάχα οι δύο πόλοι της μεταφυσικής, μαρξιστικής δυϊστικής αντίθεσης, οι αστοί και οι προλετάριοι, και καθώς είναι φανερό πως οι ποινικοί δεν είναι αστοί τουλάχιστο σε ποσοστό 90%, ο χώρος τους κατηγοριοποιεί υπνωτικά στο προλεταριάτο: βέβαια μέσα στην απίθανη διανοητική σύγχυση του χώρου, η κατηγοριοποίηση τους εκεί γίνεται με βάση ακόμα περισσότερο αφηρημένους και μεταφυσικούς όρους, όπως «καταπίεση»(!) Λες και αν κάποιος ψυχοπαθής που καταπιέζεται πραγματικά από το γεγονός πως δεν μπορεί να βιάσει και να σφάζει, σε περίπτωση που τελικά το κάνει, θα πρέπει αυτοματικά να κατατάσσεται στους «καταπιεσμένους προλετάρους»! Αλλά ας συνεχίσουμε.

Το πρόβλημα της άποψης αυτής εστιάζεται στην αρχική εξιδανίκευση του τομέα αφενός, κι από την άλλη στην πλήρη άγνοια του χώρου για το με ποιον ακριβώς τρόπο λειτουργεί εσωτερικά κάποιος τομέας, κάποιος κυβερνοχώρος μόδας. Έχουμε λοιπόν από την μια μεριά την πραγματική διάρθρωση της αιτιακής ροής, που στην διάσταση που βιώνουμε είναι αναπόδραστη για όλους και για όλα: ένα ποτήρι πέφτει από το ράφι και σπάει: αίτιο και μαζί παρελθόν του φαινομένου είναι η βαρύτητα, που κατευθύνεται αποκλειστικά και μόνο προς το αποτέλεσμα και μέλλον του, το σπάσιμο: και φυσικά είναι αδύνατο, τουλάχιστον μέσα στο δικό μας χωροχρονικό συνεχές η αιτιακή αυτή ροή από το αίτιο προς το αποτέλεσμα να αναστραφεί, έτσι ώστε από μόνο του το ποτήρι να πηδήξει πίσω στο ράφι και να ξανασηματιστεί. Ας το εξειδικεύσουμε στην περίπτωση μας.

Η πραγματικότητα λοιπόν ισχυρίζεται το εξής: μέσα στην ιστορική διαδικασία, δεν ήταν οι ποινικοί κρατούμενοι το αίτιο δημιουργίας της κοινωνίας και των νόμων, αλλά ήταν αντίστροφα το αποτέλεσμα τους. Κι αυτό επειδή για να αποκτήσει κανείς την ιδιότητα του ποινικού, προϋποτίθεται η ύπαρξη της κοινωνίας και των νόμων, συνεπώς μέσα στην αιτιακή ροή η κοινωνία (αίτιο) δημιουργεί τους κρατούμενους της (αποτέλεσμα). Ερχόμαστε τώρα για να «διαβάσουμε» την μεταφυσική στρέβλωση της άποψης του αντιεξουσιαστικού χώρου, που στην ουσία θεωρεί την «άμεση απελευθέρωση» των ποινικών, σαν μια «de facto» πράξη στρατολόγησης κάποιων εξίσου «de facto» επαναστατών, που αποτελούν τμήμα του «στρατού» που θα απελευθερώσει την κοινωνία.

Η εξιδανίκευση όπως είπαμε της εικόνας των ποινικών, έγκειται στην αυθαίρετη αποσιωποποίηση της αιτίας της κράτησης τους: αυτή εξαφανίζεται ταχυδακτυλουργικά πίσω από την λάμψη, πίσω από το ηρωποιημένο, φανερό πρόσωπο του τομέα, που ουσιαστικά κολλά σαν πραγματικότητα μονάχα σ' ένα ελάχιστο ποσοστό των κρατουμένων: και η «ιδεολογική εγχείρηση» συνεχίζεται, και μιας και η αιτία της ιδιότητας τους εξιδανικευόμενη εξαφανίστηκε, ο τομέας εμφανίζεται ουσιαστικά σαν «αγνό και αμόλυντο» ιδεατό, σαν μια ουρανοκατέβατη κατασκευή, σαν το αίτιο που σαν αποτέλεσμα του θα 'χει την κοινωνία, την απελευθέρωση της: με άλλα λόγια ο χώρος, τοποθετώντας αυθαίρετα στην θέση του αίτιου τους ποινικούς, και σ' αυτήν του αποτελέσματος την κοινωνία, επιχειρεί μια μεταφυσική αναστροφή του διαστατικού process, που 'χει τόσες πιθανότητες επιτυχίας, ακριβώς όσες έχει κι ένα σπασμένο ποτήρι να πηδήξει από μόνο του πίσω στο ράφι και να ξανασηματιστεί.

Εγχείρημα προφανώς μάταιο, γιατί απλά καταργώντας το αποτέλεσμα, δεν καταργείς και την αιτία του, αλλά μονάχα το αντίστροφο: ή από χρονικής μεριάς, μια τέτοιου είδους «επαναστατική» απελευθέρωση είναι αδύνατη, γιατί η επανάσταση δεν έχει ακόμα συμβεί! Αλλά και κάποιες ηθικής υφής παραλλαγές, όπως «η άδικη κοινωνία έχωσε μέσα τους δίκαιους ποινικούς, συνεπώς πρέπει να τους απελευθερώσουμε», σκοντάφτει πάνω στον ίδιο ακριβώς χωροχρονικό ύφαλο της επανάστασης που απλά δεν έχει ακόμα συμβεί! Όμως η «μαθηματική» απόδειξη στ' αλήθεια δεν λέει και πολλά, αν δεν εξειδικευτεί κοινωνικά: κι αυτό θα κάνουμε ξετινάζοντας μια και καλή τέτοια ιδεολογήματα, τέτοιες μεταφυσικές αυταπάτες που χρησιμοποιούνται δολερά από «κάποιους», έτσι ώστε να αιχμαλωτίσουν το κίνημα στην προφανώς αδιέξοδη, «αυτονόητη» τους «λογική»: και θα αναλύσουμε εδώ τον «χωροχρονικό ύφαλο» που πάνω της ναυάγησε το ύποπτα φωταγωγημένο караβάκι της «ελευθεριακής - εναλλακτικής» μόδας, χρησιμοποιώντας το νυστέρι της διαλεκτικής του χάους.

Αυτός ο «χωροχρονικός ύφαλος» της επανάστασης που ακόμα δεν συνέβη, δεν είναι παρά τα «απροσπέλαστα τείχη της εντροπίας». Αρχίζοντας λίγο μετά την αντιπολίτευση, παρόμοια αιτήματα απελευθέρωσης των ποινικών του κινήματος της εποχής, σε κάποια πρώτα στάδια η αλήθεια είναι πως βρήκαν σοβαρή απήχηση μέσα στον λαό. Και ο λόγος ήταν πως οι ιδιότητες των ποινικών και των πολιτικών κρατούμενων ήταν εξαιτίας της χούντας αρκετά μπερδεμένες μεταξύ τους, με εξίσου συγκεχυμένα τα σύνορα της οριοθέτησής τους. Καθώς όμως τα χρόνια περνούσαν, με την εξάπλωση των drugs μέσα στα 80's, και με την ραγδαία εισβολή των μεταναστών και της υψηλής εγκληματικότητας που μετέφεραν «στις αποσκευές τους», μέσα στα 90's ο κόσμος φοβήθηκε. Το κακό συμπληρώθηκε με την αύξηση της φτώχειας και της αντίστοιχης ντόπιας εγκληματικότητας, με αποτέλεσμα κι όχι άδικα, η εξιδανικευμένη εικόνα του «ληστή με τις γλαδιόλες» ή του ρομαντικού πιστολέρο που μονάχος του μάχεται το σύστημα, δεν άργησε να αντικατασταθεί στα μάτια του λαού από αυτήν του τρελλαμένου τοξικομανή, ή του διψασμένου για αίμα Αλβανού. Έτσι σιγά μα σταθερά, τα αιτήματα απελευθέρωσης των ποινικών άρχισαν να χάνουν το ειδικό τους βάρος, άρχισαν να αποσυντίθεται μέσα στην συλλογική συνείδηση, να εκρρέουν εντροπικά, να ελαχιστοποιούν την πιστότητα τους. Κι έτσι φτάσαμε στο σημερινό σημείο, όπου μια μαζική απελευθέρωση των ποινικών από την παλιά της ευμενή αντιμετώπιση μετατράπηκε σε κυρίαρχο εφιάλτη της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού σε τέτοιο βαθμό, που η κυβέρνηση που και σαν ακόμα απλή της σκέψη τυχόν την δημοσιοποιούσε, θα κατέρρεε μέσα σε 48 το πολύ ώρες. Ποια είναι λοιπόν τα «απροσπέλαστα τείχη εντροπίας» που κυριαρχικά απαγορεύουν την όποια επανάληψη του ιστορικού process, και την επαναφορά αιτημάτων περασμένων κι οριστικά πεθαμένων πια εποχών; μα... τι άλλο από την μεταβολή αυτή της συλλογικής συνείδησης σε σαφώς συντηρητικότερες κατευθύνσεις! Είναι ακριβώς η επανάσταση που απουσιάζει από το αφελές «σκεπτικό» του χώρου, και που θα δημιουργούσε τις προϋποθέσεις, την ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησης του λαού, που σαν αποτέλεσμα της θα είχε την απελευθέρωση των ποινικών.

Και το θέμα πιστεύω πως κλείνει οριστικά, με την διατύπωση των λειτουργιών του τομέα των ποινικών, που φυσικά συγκροτείται και κινείται φετιχικά, υπνοβατικά, ακριβώς όπως όλοι οι κυβερνοχώροι μόδας: στην αδύνατη όπως είδαμε περίπτωση της μαζικής τους αποφυλάκισης μέσα στις σημερινές κοινωνικές δομές όπου η επανάσταση προφανώς απουσιάζει, δεν θα 'χαν καμιά διαφορετική μοίρα από αυτήν που έχουν σήμερα: αργά ή γρήγορα το συντριπτικό τους ποσοστό θα ξαναγυρνούσε στις «συνήθειες ασχολίες τους» και φυσικά κάποια στιγμή στην φυλακή, συνεχίζοντας έτσι το υπνοβατικά, φαύλο, κυκλικό τους «ταξιδάκι»: η παρανομία λένε πως σαν τρόπος ζωής σε εθίζει σαν ναρκωτικό, και η σύγχρονη κριτική της αλλοτρίωσης συμφωνεί κι επαυξάνει προσθέτοντας μονάχα πως σε υπνωτίζει: υπνωτίζει τους αλλοτριωμένους φίλους της με κεντρικό φορέα της τα φετιχικά εμπορεύματα συγκρότησης του τομέα, και με ιμάντα μεταβίβασης αυτής της άκριτης υπνοβασίας την υποσυνείδητη, υπεραισθητή έλξη που αυτά ασκούν πάνω στους σκλάβους τους: η παρανομία δεν είναι τρόπος ζωής, είναι τρόπος αλλοτρίωσης: κι αυτό επειδή δίνοντας ένα πιστόλι σε κάποιον πρώην ληστή που στο μεταξύ με κάποιον τρόπο πλούτισε,

μπορείς σε μεγάλο ποσοστό να 'σαι σίγουρος πως θα το χρησιμοποιήσει, ακόμα κι αν δεν υπάρχει καμία απολύτως οικονομική ανάγκη γι' αυτό. Πρακτικά, μέσα στους κόσμους του θεάματος τα εμπορεύματα ζωντάνεψαν και μας διατάζουν και εμείς σε μεγάλο βαθμό υπακούμε: πρόκειται για γενική κοινωνική συνθήκη, στην οποία ο ποινικός fun του τομέα μόδας «παρανομία» δεν έχει κάποιον ιδιαίτερο λόγο να υπόκειται λιγότερο ή περισσότερο σ' αυτήν, από τους funks των υπόλοιπων τομέων μόδας. Σε γενικές γραμμές η πείρα της ζωής απόδειξε πως η οποιαδήποτε γειννίαση του κινήματος με τον τομέα των ποινικών κρατούμενων, ποτέ της δεν ωφέλησε το κίνημα, το αντίθετο μάλιστα: και οι πιθανότητες ζημίας σήμερα με την διανοητική σύγχυση του, και μ' όλες τις μπουκαπόρτες του ανοιχτές κι απόλυτα εκτεθειμένες στα κύματα της αφομοίωσης, προφανώς πολλαπλασιάζονται. Η απομυθοποίηση του τομέα των ποινικών και η άμεση αποκαθίλωσή του από «αυτονόητο» αξονικό αίτημα του χώρου επείγει, μιας κι απ' όσο είδαμε η άκριτη αποδοχή του και η «μετάγχιση» αγωνιστών στον τομέα αυτόν, δεν κάνει τίποτα άλλο από το να ανταλλάσσει το ένα αδιέξοδο με κάποιο άλλο: η απαγκίστρωση αυτή εξάλλου κάνει πολύ περισσότερο δύσκολη την άλωση του χώρου από χαφιέδες, γιατί είναι καιρός κάποιιοι να καταλάβουν πως ανάμεσα στους ποινικούς που είναι στ' αλήθεια «παλικάρια», υπάρχει κι ένα πλήθος από καταδότες που ασύστολα θα πούλαγαν και την μάνα τους ακόμη. Η συμπαράσταση μας σ' αυτούς σε μια σειρά από ζητήματα, δεν σημαίνει και κάποια «αυτονόητη» εξάρτηση. Ας μην λοιπόν μπερδεύουμε την δουλειά των δικηγόρων με την ανατρεπτική κριτικοπρακτική μας δραστηριότητα: και βέβαια ακόμα και στην μεμονωμένη ένταξη πρώην ποινικών στις συλλογικότητές μας, πρέπει να 'μαστέ εξαιρετικά προσεκτικοί και φειδωλοί, για λόγους λίγο - πολύ ευνόητους... Η επανένταξη οποιουδήποτε περιθωριακού στην κοινωνία, λες κι εμείς όπως είμαστε αυτήν την στιγμή είμαστε λιγότερο περιθωριακοί, δεν είναι δουλειά δικιά μας, καθότι όπως είπαμε άλλο πράγμα είναι ο κοινωνικός λειτουργός, κι άλλο ο φορέας κι επεξεργαστής μιας ανατρεπτικής δραστηριότητας.

Μύθος 3 «αντιφασισμός»

Απ' ότι έγινε μέχρι τώρα κατανοητό, μέσα σ' αυτό το κείμενο δεν προβαίνουμε σε κάποιες θεωρητικές κι ακαδημαϊκές διορθώσεις όρων, αλλά αντίθετα προσπαθούμε να απαλείψουμε κριτικά πρακτικές ολέθριες όπως είδαμε για το κίνημα και που ήδη κοντεύουν να το μετατρέψουν σε έναν ασυνάρτητο κι ακίνδυνο τομέα μόδας: το ίδιο σκοπεύουμε να κάνουμε με το ιδεολόγημα του «αντιφασισμού», ενός αριστερής προέλευσης αναχρονισμού, που έχοντας εγκατασταθεί από καιρό τώρα στον χώρο σαν αξονική, συγκροτητική του φαντασίωση, τον μετατρέπει γοργά σε κάτι που ανησυχητικά αρχίζει να μοιάζει σε «νεολαία Λαμπράκη», ή σε μαοϊκό γκρουπάκι της μεταπολίτευσης. Και η επαναφορά αυτού του πολιτικού νεαντερταλισμού από «κάποιους», θα 'μασταν αρκετά αφελείς να πιστέψουμε πως ανταποκρίνεται μονάχα στο πραγματικά πισωγυρισμένο και άθλιο κριτικό επίπεδο του χώρου: κι αυτό γιατί η χρήση τέτοιου είδους αρχαϊκού πολιτικού λεξιλογίου κρύβει πίσω της συγκεκριμένα συμφέροντα, που κυριολεκτικά τρέμουν μπροστά στο ενδεχόμενο ενός ριζοσπαστικού βαθαίματος του αντιεξουσιαστικού λόγου, όπως ακριβώς ο διάβολος μπροστά στο λιβάνι: κι ας μην ξεχνάμε πως είναι μάλλον δύσκολο να κατηγορηθούν σαν «φασιστικές», οι εταιρίες που πουλάν «προοδευτικό» εμπόρευμα, όσο και οι αρχηγίσκοι που ασύστολα το προμοτάρουν. Κι έτσι κρατούν με την προπαγάνδα τους το επίπεδο της κριτικής σε τέτοια επίπεδα, που θα 'ναι προφανώς ακίνδυνη για τους ίδιους και τα συμφέροντα τους: και κάπου εδώ θα παραθέσω ελαφρά παραλλαγμένο ένα σύνθημα γραμμένο στους τοίχους της θεολογικής: πως «οι ιδεολόγοι έχουν μια βασική ομοιότητα με τις πυγολαμπίδες: και οι δυο για να λάμψουν, χρειάζονται σκοτάδι...». Και μάλλον δύσκολα μπορεί να αντικρουστεί το γεγονός πως πάντα οι κάθε λογής και χρώματος αφεντάδες θέλοντας να κυβερνήσουν τον λαό, δεν φρόντιζαν να ανεβάσουν το δικό τους επίπεδο νοημοσύνης: βλέπεις ήταν κατά πολύ ευκολότερο να κατεβάσουν αυτό του λαού... Και μιας και οι «υπέροχες» εκείνες εποχές που η γνώση της γραφής και της ανάγνωσης ήταν θανάσιμο αμάρτημα για το «κοπάδι» έσβησαν οριστικά, οι επίδοξοι «ελευθεριακοί» ιδιοκτήτες μας στην θέση του μεσαιωνικού σκοταδισμού χρησιμοποιούν το σύγχρονο «ψηφιακό» ομόλογο του.την ενσωματωμένη σε εμπορεύματα ιδεολογία τους, το θέαμα

τους. Έτσι λοιπόν φροντίζουν να κατεβάζουν το επίπεδο εκεί που συμφέρει τόσο στους ίδιους, όσο και στο σύστημα που τους προσέλαβε.

Τα από δεκαετίες αδειασμένα από νόημα αυτά ιδεολογήματα, ο «αντιφασισμός», ο «αντιρατσισμός», κτλ., δεν κάνουν κάτι διαφορετικό από το να αποπροσανατολίζουν το αντιεξουσιαστικό κίνημα, και να το κρατούν μέσα στις λογικές συστήματος, αφήνοντας έτσι πάντα ανοιχτή την κερκόπορτα σε μια πανεύκολη πολιτική του υπερκέρωση. Κάθε αντιφασιστική ή παρόμοια αναχρονιστική νότα, τραβά το κίνημα κάποιες δεκαετίες πίσω, τότε που ακόμα υπήρχαν φασίστες και ο αποπροσανατολισμός του είναι «ηλίου φαεινότερος»: γιατί περιγράφοντας τον σύγχρονο καπιταλισμό σαν ρατσιστικό, φασιστικό, ή εθνικιστικό, το στρέφει όχι ενάντια στις εμπροσθοφυλακές του συστήματος, αλλά ούτε καν ενάντια στις οπισθοφυλακές του, το στρέφει ενάντια στο απόλυτο κενό, ακριβώς όπως τον Δον Κιχώτη ενάντια στους ανεμόμυλους. Αλλά το κακό δεν σταματά εκεί, γιατί χρησιμοποιώντας συνθήματα μιας ξεχασμένης μέσα στην άβυσσο του χρόνου εποχής, και ζητώντας έτσι από τον καπιταλισμό να ολοκληρωθεί την στιγμή που από δεκαετίες τώρα το 'χει ήδη κάνει, το κίνημα βάζει από μόνο του το κεφάλι του πάνω στον πάγκο της αφομοίωσης και η υπερκέρωση του από κει και πέρα είναι απλά στην απόλυτη δικαιοδοσία του συστήματος, που παίζοντας πια εντός έδρας μπορεί με τα ΜΜΕ και τους πολιτικούς του να εκτονώσει ακαριαία την όποια κίνηση του. Πρακτικά το ανατρεπτικό κίνημα χρησιμοποιώντας τα παρωχημένα αυτά ιδεολογήματα αυτουποβιβάζεται σε δημοκρατικό: ζητά ουσιαστικά δημοκρατία, το σύστημα του πετά ένα ψίχουλο δημοκρατίας, η κατάσταση «ξεφουσκώνει» αποσυμπιέζεται, τέλος... Κι ας μην ξεχνάμε κάτι βασικό: ο καπιταλισμός σε φάση καλπάζουσας παγκοσμιοποίησης είναι βαθύτατα αντιφασιστικός, αντιρατσιστικός, αντισεξιστικός ή ότι άλλο, γιατί έτσι τον συμφέρει: χρησιμοποιεί τα ιδεολογήματα αυτά που από δεκαετίες τα ενσωμάτωσε μαζί με τους φορείς τους, για να διαλύσει τοπικισμούς κι αρχαϊσμούς που υψώνονται στο διάβα του, και το κίνημα εγκλωβισμένο μέσα στις αξονικές αυτές αλλοτριώσεις του, το μόνο που καταφέρνει είναι το να παίζει τον ρόλο ενός ουραγού υπό διάλυση: εγείροντας δημοκρατικά ιδεολογήματα «ενάντια» στο σύγχρονο σύστημα, ο χώρος προσπαθεί μάταια να «κομίσει γλαύκας εις Αθήνας, ή αλλιώς μοιάζει καταπληκτικά με τον εγγονό που θέλει να δείξει στον παππού που είναι «το έτσι» της γιαγιάς το σύστημα είναι εχθρός μας όχι επειδή δεν είναι δημοκρατικό, αλλά ακριβώς επειδή είναι.

Κάποια στιγμή οι ελευθεριακοί, οι αντιεξουσιαστές κι οι όσοι τέλος πάντων επιθυμούν την επαναστατική μετατροπή της κοινωνίας, πρέπει να καταλάβουν πως οι εργοδότες και τα ΜΑΤ που συναντούν μπροστά τους στην δουλειά και στον δρόμο, καμία δεν έχουν σχέση με κάποιον «φασισμό», που έτσι κι αλλιώς «βούτηξε» στο χρονοντούλαπο της ιστορίας ήδη από το 1974: τα ΜΑΤ είναι τα όργανα καταστολής της σύγχρονης κοινωνίας του θεάματος που έχει τόση σχέση με τον φασισμό, όσο το internet με κάποιο ταχυδρομικό περιστέρι: και δεν φαντάζομαι να 'χει κανείς αντίρρηση, πως αν στα γεγονότα του Μαρτίου αντί για τα ΜΑΤ είχαμε μπροστά μας τους μελανοχίτωνες του Μουσολίνι ή τα εσ-ντε του Χίτλερ, στην περίπτωση αυτή τα κοφίνια μας ούτε η πλατεία Συντάγματος δεν θα τα χωρούσε... Είναι ίσως λοιπόν «καλύτερη» η δημοκρατία από τον φασισμό; ΟΧΙ, είναι μονάχα διαφορετική, γιατί η κυριαρχία της δεν βασίζεται στην ανοιχτή βία, είναι πολύ έξυπνη για να κάνει κάτι τέτοιο: είμαστε άραγε κι εμείς έστω και λίγο ξύπνιοι για να καταλάβουμε τελικά πως η δημοκρατία κυριαρχεί βασισμένη στο θέαμα, στην τεχνολογικά εξοπλισμένη παραπλάνηση;

Κι όμως, τα ΟΛΕΘΡΙΑ αποτελέσματα που παράγονται από την χρήση που υφίσταται ο χώρος από τα αντιφασιστικά ιδεολογήματα, παν ακόμα μακρύτερα: γιατί επαναφέροντας ιδεολογήματα μιας παρωχημένης εποχής, φετιχικά και υποσυνείδητα ταυτόχρονα επαναφέρεις και τις αντίστοιχες, εξίσου παρωχημένες πρακτικές τους: αντιφασισμός λοιπόν: Βαρκελώνη '36, συνεπώς μαθηματικά και άκριτα, ηρωικά κατά μέτωπο γιουρούσια και οδοφράγματα: το πόσο μάταια κι αναχρονιστική είναι η «μαγεμένη» επαναφορά της πρακτικής που αντιστοιχούσε στον αντιφασισμό της εποχής εκείνης το διαπιστώνεις άμεσα, συγκρίνοντας τις κραυγαλέες πολεοδομικές διαφορές του 1936 με το σήμερα: για όποιον έχει περπατήσει στις «ράμπλας» και στα «Μπάριος» της Βαρκελώνης,

που σαν διατηρητέα έμειναν अपαράλλακτα μέσα στο πέραςμα του χρόνου, γίνεται αμέσως φανερό πως για ένα εξαιρετικά αποτελεσματικό οδόφραγμα που θα κόψει την πόλη στα δύο, ένα αναποδογυρισμένο διπλό κρεβάτι και δύο καρέκλες είναι αρκετά: το ίδιο και στην Σεβίλλη, ή στο παρισινό καρτιέ - λατέν, όπου απλώνοντας τα χέρια σου δίχως καμιά υπερβολή, ακουμπάς τους οριοθετικούς του δρόμου τοίχους των σπιτιών: κι ας μην ξεχνάμε πως τον «παλιό εκείνο τον καιρό» πέρα από τις τεράστιες, τις πλατιές σύγχρονες αστικές λεωφόρους, ήταν εξίσου ανύπαρκτα τα δακρυγόνα, τα ελικόπτερα και τα τανκς. Και συνυπολογίζοντας το βασικότερο, το γεγονός δηλαδή πως οι εξεγερμένοι ήσαν και πολλαπλάσιοι, αλλά και άπειρες φορές πιο αποφασισμένοι σε σύγκριση με τους σημερινούς, γίνεται ολοφάνερο το πόσο μάταιη είναι η υποσυνείδητη η υπνωτική επαναφορά των αντίστοιχων στον αντιφασισμό πρακτικών στις σύγχρονες συνθήκες. Γεγονός που κάθε άλλο παρά στεναχωρά το σύστημα, που όπως απέδειξε τα τελευταία 20 με 25 χρόνια μπορεί λίγο - πολύ άνετα να χειριστεί στρατηγικά κάθε περίπτωση ανεγκέφαλης και μετωπικής με αυτό αντιπαράθεσης: Λυπάμαι που σας κακοκαρδίζω φίλοι μου, δεν ξέρω αν τελικά νικήσει ο «τρόμος», αλλά το μόνο σίγουρο είναι πως δεν θα νικήσει «ο δρόμος», απλά γιατί διαπλατύνθηκε.....

Σαν συμπέρασμα το αντιφασιστικό αξονικό του χώρου ζήτημα, το μόνο που καταφέρνει είναι να τον αποπλίζει κριτικοπρακτικά, βάζοντας τον να «παίξει» σε τομείς που από κάθε άποψη κι από πολύν καιρό έχει κυριαρχικά «ρεζερβάρει» το σύστημα. Εχθρός από δεκαετίες τώρα δεν είναι πια ο ανύπαρκτος εξάλλου φασισμός αλλά ο σύγχρονος θεαματικός καπιταλισμός, και σαν κάποιος είναι κριτικά ανεπαρκείς να τον αναλύσουν ώστε να τον πολεμήσουν, ή απλά απρόθυμοι να το κάνουν, πρέπει τουλάχιστον άμεσα να σταματήσουν να καλύπτουν την προσωπική τους ανικανότητα ή τις πονηρές τους business πίσω από τον απλοϊκό αποπροσανατολισμό του χώρου που οι ίδιοι, χρόνια τώρα επιχειρούν, πετώντας τον από το ένα αδιέξοδο ιδεολόγημα στο άλλο.

«Καθαρές», έννοιες όπως «φασισμός», «ελευθερία» και «καταπίεση» δεν υπάρχουν σαν διαχρονικές, αλλά μονάχα σε άμεση συνάρτηση με την εποχή τους: κάθε εποχή δημιουργεί την δική της επανάσταση και τους λεκτικούς όρους που την περιγράφουν: ο φασισμός είναι ένα συγκεκριμένο ιστορικό συμβάν που ξετυλίχτηκε σε εξίσου συγκεκριμένους τόπους και χρόνους, και ο όρος αυτός δεν μπορεί να χρησιμοποιείται για να περιγράψει σύγχρονα φαινόμενα, γιατί όπως είδαμε μονάχα σύγχυση η χρήση αυτή εγγυάται: κι άμα καμιά φορά ακούμε όρους όπως «ελευθερία» ή «καταπίεση» να αναφέρονται γενικά, διαχρονικά και αόριστα, ας είμαστε σίγουροι πως δεν προστίθενται στο μαργαριταρόστεμμα της επαναστατικής διαλεκτικής, αλλά σαν μια ακόμα φτυσιά στην σιχαμερή σαλιάρα της παπαδίστικης μεταφυσικής: της ιδεολογίας. Τα αξονικά αυτά του χώρου ιδεολογήματα αποτελούν ξεκάθαρα κομμάτια του συστήματος, που υιοθετώντας τα κινδυνεύει άμεσα, αν δεν έχει ήδη συμβεί, να ενσωματωθεί αμετάκλητα σ' αυτό: το να υποβαθμίζεις το κίνημα σε ρόλο ψαριού - πιλότου, που ζει από τις τροφές που απομένουν στα δόντια του καρχαρία, ενέχει ακριβώς τον ίδιο κίνδυνο μιας βαρκούλας που βρίσκεται στα απόνερα ενός Τιτανικού: πρακτικά, όποιος τρέφεται από τις βραχυπρόθεσμα υπό εξαφάνιση δευτερεύουσες ανεπάρκειες του συστήματος, η ολοκλήρωση του τελευταίου de facto τον καταδικάζει σε εξαφάνιση, κάτω από τις σωρευτικές συνέπειες της διαλεκτικής του «ασιτίας».

Μύθος 4 «αντισεξισμός»

Και εδώ θα ασχοληθούμε με ένα ακόμα ιδεολόγημα, με μια λειψή, επιλεκτικά τμηματική οπτική, όσο και με τον θεαματικό του αντίποδα, το αξονικό του χώρου ιδεολόγημα του αντισεξισμού, και βέβαια με τους ρόλους που τα ιδεολογήματα αυτά αναπαράγουν. Ο προθεαματικός, ο προκαπιταλιστικός σεξισμός εύρισκε φυσικά την νομιμοποίηση του στις θρησκείες, ταυτίζονταν κυριολεκτικά με αυτές και θεσμοθετούσε την πλέρια αλλοτρίωση, την αποξένωση των γυναικών από την διαχείριση της ίδιας της ζωής τους. Στην βαθιά ουσία του ο προθεαματικός θρησκευογενής σεξισμός έκρυβε πίσω του την προστασία της οικογενειακής περιουσίας μέσω της «κανονικότητας» της κληρονομικής διαδοχής. Στο κέντρο όλων αυτών βρίσκονταν η καθαρότητα του αίματος που εξασφαλιζόνταν με τον θεσμό της παρθενίας και με την ολοκληρωτική κατοχή

της γυναίκας από τον άντρα. Όλα ετούτα θέσπιζαν ένα αντιερωτικό, ένα απάνθρωπο κοινωνικό καθεστώς και ίσαμε δω αναφερόμαστε στις προθεαματικές κοινωνίες, σε αυτές που οι μαρξιστές ονομάζουν «ταξικές».

Από τις αρχές πάνω - κάτω του 20ου αιώνα άρχισε να εμφανίζεται ιδιαίτερα στις αγγλοσαξωνικές χώρες το γυναικείο κίνημα, μοιρασμένο σε δύο σκέλη: α) στο κοσμοπολίτικο, στις λεγόμενες «σουφραζέττες» που πίστευε πως τα γυναικεία ζητήματα μπορούσαν να επιλυθούν μέσα στα όρια του καπιταλιστικού κόσμου, και β) στο επαναστατικό σύμφωνα με το οποίο τα ζητήματα αυτά μπορούσαν να διευθετηθούν μονάχα στα πλαίσια μιας κοινωνικής επανάστασης: και θυμίζω τους στίχους εκείνου του τραγουδιού της CNT: «αδελφές, πρέπει να φκιάξουμε την κοινωνία μας, γυναίκες χρειαζόμαστε την ένωση σας, για την ημέρα που θα ξημερώσει η μεγάλη μας επανάσταση». Στην Ρωσία το σύνολο σχεδόν των γυναικείων ζητημάτων, το θέμα της ισότητας τους με τους άντρες, το ζήτημα της ψήφου κ.ο.κ. επιλύθηκε μέσα σ' ένα βραχύτατο διάστημα, μέσα στα πρώτα χρόνια της Σοβιετικής εξουσίας. Από κει και στο εξής, ότι πρόβλημα θα αντιμετώπιζαν οι Ρωσίδες γυναίκες θα 'χε σχέση όχι πια με τους άντρες τους, αλλά με το σταλινικό καθεστώς, δηλαδή το πρόβλημα μιας ισότητας σε συνθήκες ίσης εκμετάλλευσης τους.

Στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες και μέχρι την δεκαετία του 70 πάνω - κάτω, η ισότητα μεταξύ των ανδρών και των γυναικών ήταν από νομοθετικής μεριάς κι από όλες τις απόψεις, ήδη λυμένο: από το σημείο εκείνο και μετά, οι όποιες ανισότητες ήσαν ακόμα ενεργές, δεν αποτελούσαν παρά χαμένες εκ των προτέρων μάχες οπισθοφυλακών του πιο αναχρονιστικού κομματιού του συστήματος: οι αγώνες των γυναικών για την «πρακτική εμπέδωση» των ήδη από νομικής πλευράς κεκτημένων, βέβαια συνεχίστηκαν: αυτό όμως που κακώς συνεχίστηκε, ήταν η συμπερίληψη των τέτοιου είδους φεμινιστικών αιτημάτων, στα προγράμματα των ανατρεπτικών ομάδων κι οργανώσεων: η διευθέτηση τους έπρεπε πια σαν θέμα εφαρμογής των νόμων, να είναι αποκλειστικά ζήτημα της επαγγελματικής απασχόλησης πολιτικών και δικηγόρων. Και όπως κι όλα τα ζητήματα ολοκλήρωσης συστήματος που εξετάζουμε, αναβαθμισμένα σε αξονικά ζητήματα συγκρότησης του δικού μας εν προκειμένω χώρου, έτσι και το ζήτημα των γυναικών αποτελεί την κερκόπορτα της αφομοίωσης και της αποσυμπίεσης των κινήσεων του. Το σύστημα βλέπετε μπορεί κατά βούληση και στον όποιο βαθμό κρίνει ή μπορεί, να το ικανοποιήσει ολότελα ακίνδυνα για το ίδιο ή απλά μπορεί να ισχυριστεί πως το κάνει, τραβώντας για ακόμα μια φορά το χαλί κάτω από τα πόδια του κινήματος, υπερκερώνοντας, πλαγιοκοπώντας το πολιτικό για ακόμα μια φορά. Σήμερα ιδιαίτερα, που όλα τα κομβικά ζητήματα του φεμινισμού λύνονται θέλουν δεν θέλουν αυτοματικά σχεδόν από την υποχρεωτική «δημοκρατία» της παγκοσμιοποίησης, η συμπερίληψη φεμινιστικών ή όποιων άλλων ζητημάτων ολοκλήρωσης του συστήματος στα κιτάπια του αντιεξουσιαστικού κινήματος αποτελεί αποπροσανατολιστική προβοκάτσια, που το παραδίνει δεμένο χειροπόδαρο στο άρμα της παγκοσμιοποίησης.

Ο σεξισμός όπως και ο κοσμοπολίτικος φεμινισμός η αντισεξισμός μέσα στους σύγχρονους κόσμους του θεάματος μεταμορφώθηκαν από απλές ιδεολογίες σε μόδες, σε ιδεολογίες ενσωματωμένες πάνω σε εμπορεύματα - φετίχ: μετατράπηκαν σε lifestyles, σε κωδικούς υπνωτισμένης συμπεριφοράς που τα κλειδιά τους κατέχονται από τα συγκροτητικά τους «μαγεμένα» προϊόντα. Από το σημείο αυτό της μετατροπής τους σε τομείς -κυβερνοχώρους μόδας, κάθε τους λειτουργία εκτελείται σε άμεση συνάρτηση με τους νόμους της «κοινωνικής μηχανικής».

Ο αρσενικός σεξισμός γεννήθηκε σαν μόδα, όντας το αποτέλεσμα της αντίδρασης του ανδρικού πληθυσμού σε δύο παραμέτρους: α) στον περιορισμό της εξουσίας του πάνω στην γυναίκα, σαν αποτέλεσμα των ραγδαίων κατακτήσεων του φεμινιστικού κινήματος και β) στην αντίδραση ενάντια στην αλλαγή του ρόλου του μέσα στις κοινωνίες των 50's και των 60's αρχικά: πιο συγκεκριμένα, ο αντρικός πληθυσμός είχε ήδη αρχίσει με γεωμετρική πρόοδο να προσανατολίζεται από τα χειρωνακτικά επαγγέλματα που εξαιτίας της φυσικής του εξειδίκευσης, της δύναμης και διάπλασης του νομιμοποιούσαν, επιβεβαίωναν τον αντρισμό του, σε δουλειές γραφείου: ο αγρότης,

ο εργάτης κτλ, είχε πια μαζίκα αρχίσει να μετατρέπεται σε ένα εκφυλισμένο, σε ένα μαλθακό όσο και πολυάριθμο στρώμα μεσαίων στελεχών. Και σ' αυτά ακριβώς τα μεσαία στελέχη ήταν που απευθύνονταν και τα πρώτα «μάτσο», τα πρώτα σεξιστικά προϊόντα: πιο απλά, την θρησκευτικής υφής αλλοτρίωση του ανδρισμού, την αντικατέστησε η αλλοτρίωση του από το σεξιστικό εμπόρευμα: πρακτικά, ο άντρας από «πιστός οικογενειάρχης» θα μετατρέπονταν σε σεξουαλικό κακέκτυπο, σ' ένα fashion victim του lifestyle «plastic macho» χάνοντας τον πραγματικό του εαυτό σε μια απελπισμένη απόπειρα να ταυτιστεί με τις εξιδανικευμένες, με τις ψεύτικες «αρσενικές» διαφημιστικές θεαματομορφές: ταύτιση που ολοκληρώνονταν με υποσυνείδητη γέφυρα προσομοίωσης την αγορά του σεξιστικού προϊόντος, που οι «τεχνητές προσωπικότητες» της διαφήμισης, stars ή όχι κουνούσαν κοροϊδευτικά μπροστά στα μάτια του.

Τα παλιά προθεαματικά αντρικά προνόμια τα αντικατέστησαν «αντρικά» εμπορεύματα: και σαν τέτοια προϊόντα ανιχνεύουμε χιλιάδες: μοτοσυκλέτες μεγάλου κυβισμού, σκληρά φίλτρα τσιγάρα, περιοδικά για «άντρες», επιθετικά μαύρα γυαλιά και πέτσινια, σπορ γρήγορα αυτοκίνητα, είδη ρουχισμού - όπλα, εργαλεία body building, ακόμα κι ένα εισιτήριο για κάποιο ποδοσφαιρικό ντέρμπι. Και αφού απαριθμήσαμε όλες αυτές τις βαριάντες ανασφάλειας, ας προχωρήσουμε για να δούμε ποια ήταν τα φεμινιστικά προϊόντα που διαπραγματεύονταν την αλλοτρίωση, την αποξένωση της σύγχρονης γυναίκας από τον ίδιο της τον εαυτό, και την συνακόλουθη έλλειψη της σεξουαλικής της ταυτότητας: και σαν τέτοια φεμινιστικά εμπορεύματα, όχι βέβαια έκπληκτοι ανακαλύπτουμε ΑΚΡΙΒΩΣ ΤΑ ΙΔΙΑ με αυτά του «αρσενικού» σεξιστικού lifestyle, που ειδικά στις δεκαετίες των 60's και 70's του εξαιρετικά επιθετικού φεμινισμού συνέθεσαν την μόδα του «ομογενοποιημένου sex» του unisex, που σαν «σήμα κατατεθέν», σαν κυρίαρχη εικόνα του είχε την κλασική photo μιας κοπέλας με μαύρο πέτσινιο να καβαλά μια «Harley». Με άλλα λόγια ο άντρας αλλοτρίωνε, αποξένωνε την σεξουαλικότητα του προσπαθώντας μέσω κατανάλωσης να ταυτιστεί φετιχικά με τα εξιδανικευμένα αντρικά πρότυπα της εποχής, μιλάμε πάντα για 60's και 70's, αλλά και η γυναίκα αλλοτρίωνε την σεξουαλικότητα της προσπαθώντας εξίσου να ταυτιστεί με τις εξιδανικευμένες πρότυπες αρσενικές θεαματομορφές των διαφημίσεων! Πρόκειται για κατάσταση ολοφάνερη ιδιαίτερα ανάμεσα στα «επαναστατικά» νεανικά trends της εποχής, όπου ακόμα και οι γυναίκες - stars εμφανίζονταν με εξιδανικευμένα, κι όχι μόνο ενδυματολογικά αρσενικά χαρακτηριστικά: και κάτω από αυτήν την οπτική γωνία είναι εύκολο το να καταλάβουμε το γιατί η «σεξουαλική επανάσταση» της εποχής εκείνης απέτυχε τραγικά στο να απελευθερώσει τόσο τις γυναίκες, όσο και τους άντρες: αλλά ας τα πάρουμε από την αρχή.

Τόσο ο αρσενικός σεξισμός, όσο και ο θηλυκός αντισεξισμός, δηλαδή ουσιαστικά και πάλι σεξισμός, στην παλιά, στην προθεαματική τους μορφή, ήσαν ιδεολογίες: τμηματικές, ψεύτικες «ματιές» του ενός φύλου προς το άλλο: ο άντρας με καλυμμένη την οπτική του από την θρησκεία, έβλεπε στην γυναίκα μονάχα κάποιες από τις ιδιότητες της, κύρια την παιδοποιία και τα οικιακά: οι υπόλοιπες της ιδιότητες καλύπτονταν στα μάτια του άντρα από την θρησκευτική ψευδαίσθηση. Από την μεριά της πάλι η γυναίκα, βγαίνοντας για πρώτη φορά από το κλουβί της και δημιουργώντας τις παλιές προθεαματικές φεμινιστικές της οργανώσεις στις αρχές του περασμένου αιώνα, αντίκριζε με θηλυκά μάτια έναν κόσμο αντρικό, και συνάμα προσπαθώντας με τον ίδιο τρόπο να τον κατανοήσει: εξηγώντας με άλλα λόγια την ολότητα, τον κόσμο της εποχής, επίσης τμηματικά μία θεμελιώδης τμηματική, ακρωτηριασμένη συνεπώς ιδεολογικά στρεβλωμένη φεμινιστική οπτική της εποχής, ήταν το γεγονός πως «ξεχνούσε» να περιλάβει στα θύματα της θρησκευτικά νομιμοποιημένης προθεαματικής καταπίεσης, και τον ίδιο τον άντρα: στην πραγματικότητα οι φεμινιστικές οργανώσεις της περιόδου εκείνης είναι μάλλον άτοπο να τις αποδίδουμε με τον όρο «αντισεξιστικές» ή «θηλυκά σεξιστικές», που είναι ακριβώς το ίδιο: κι αυτό γιατί ο όρος «σεξισμός» εμπεριέχει μια δριμύτητα, μιαν επιθετικότητα στις σχέσεις των δύο φύλων, που μονάχα δεκαετίες μετά κι ακριβέστερα μέσα στα 60's, μέσα στον σύγχρονο θεαματικό καπιταλισμό μπόρεσε να υπάρξει, σαν αποτέλεσμα των εξτρεμιστικών ακροβασιών του «εμπορευματολογικού λόγου».

Κάθε ιδεολογία που σαν θέαμα, σαν μόδα ενσωματώνεται σε εμπορεύματα πλαστοποιείται: το τμηματικό ιδεολογικό ψέμα πλαστοποιείται ακόμα παραπάνω, στους ρυθμούς αναπαραγωγής των προϊόντων στα οποία ενσωματώθηκε: και μια βασικότερη παράμετρος αυτής της αναπαραγωγής είναι ο ανταγωνισμός. Η «αθλητική» ιδεολογία που σαν φετιχική ιδιότητα «αποτυπώθηκε» στο φεμινιστικό εμπόρευμα των 60's και μετά, ήταν μια λειψή μια στρεβλωμένη οπτική, που είτε αγνοεί είτε ήθελε να αγνοεί το σύνολο των ανδρικών ιδιοτήτων: βρισκόμαστε τώρα στα 60's, εποχή από κάθε άποψη εξτρεμιστική, όπου «εξορισμού» το lifestyle που ήθελε να πουλήσει, έπρεπε να «στολίζει» τα έντυπα κυρίως εμπορεύματα του με όλο και περισσότερο εμπρηστικές, όλο και περισσότερο εξτρεμιστικές ιδεολογικές σημειοσυνθέσεις: συνθήκη γενική της περιόδου εκείνης, που βέβαια ήταν αδύνατο να αποφύγει το φεμινιστικό εμπόρευμα: είναι απλό: ένα κομμουνιστικό έντυπο για να πουλήσει, πρέπει να δαιμονοποιεί τους φασίστες σε ολοένα και αυξανόμενο βαθμό, και τανάπαλιν: έτσι και τα φεμινιστικά έντυπα, έχοντας ήδη ενσωματώσει την λειψή οπτική του αντρικού φύλου, συνεχίζουν να εξειδικεύουν την αρχική πλαστοποίηση, αυξάνοντας την σε παροξυστικό βαθμό, και δαιμονοποιώντας σωρευτικά τις ανδρικές ιδιότητες, έτσι ώστε να πουλήσουν! Έτσι σε καθοριστικό βαθμό ο σύγχρονος «αντί» σεξισμός, δεν είναι παρά ένα εξτρεμιστικό καπρίτσιο, η στρεβλωμένη εικόνα του ανδρικού φύλου, όπως αυτή σαν αποτέλεσμα προέκυψε από τον οικονομικό ανταγωνισμό μεταξύ των φεμινιστικών εντύπων εμπορευμάτων.

Η σεξουαλική «επανάσταση» των 60's και των 70's απέτυχε, γιατί εξελίχτηκε σε μια σύγκρουση μεταξύ μονόφθαλμων και τυφλών: οι μονόφθαλμοι άντρες αλλοτριώνονταν σεξουαλικά, καθώς αναλώνονταν σε καταναλωτικούς ρόλους, προσπαθώντας να ταυτιστούν με τις πρότυπες αρσενικές ερωτικές «περσόνες» τους, ενώ οι γυναίκες σαν κυριολεκτικά τυφλές προσπαθούσαν ουσιαστικά να ταυτιστούν με τα ίδια αρσενικά πρότυπα που ποδηγετούσαν τους άντρες, τους μισητούς αντίζηλους τους! Βέβαια νικητής μέσα σ' αυτόν τον φαύλο κύκλο ούτε υπήρξε, ούτε και υπάρχει, γιατί απ' όσο τουλάχιστον γνωρίζω, ο νευραλγικός τομέας του συστήματος που ονομάζεται «σεξοοικονομία» εξακολουθεί να ζει και να βασιλεύει: απλά μέσα σε ένα ψευδαισθητικό ολόγραμμα περιρρέουσας «αρσενικής» κυριαρχίας, μέσα στην σύγκρουση αυτή όπως πάντα γίνεται ο τυφλός κατέγραψε στο παθητικό του σαφώς περισσότερες απώλειες από τον μονόφθαλμο.

Σήμερα πια βέβαια, όλ' αυτά αποτελούν ένα παρελθόν: το σύστημα έχει από καιρό κατασκευάσει μια ατέλειωτη σειρά από «ατόφια» θηλυκές τεχνητές προσωπικότητες κι έτσι οι γυναίκες μπόρεσαν να αλλοτριωθούν σε περισσότερο «υγιή» βάση, ταυτιζόμενες καταναλωτικά μαζί τους: οι άντρες είναι πια απόλυτα «ελεύθεροι» να σιχαίνονται τις γυναίκες ακριβώς επειδή λατρεύουν τα εξιδανικευμένα διαφημιστικά τους ολογράμματα, και φυσικά και το αντίστροφο: Τόσο ο σεξισμός όσο και ο φεμινισμός έχουν προ πολλού κλείσει τον κύκλο τους, από την στιγμή δηλαδή που το σύστημα τους περιέλαβε στο θεαματικό του ρεπερτόριο, κάτι που μπόρεσε να συμβεί μονάχα αφού ικανοποίησε τα κομβικά αιτήματα του δεύτερου: βλέπετε, δεν είναι και τόσο σοφό να κουνάς συνέχεια την εικόνα ενός πλούσιου δείπνου μπροστά στα μάτια κάποιου πεινασμένου...

Εν κατακλείδι ο μύθος αυτός του αρσενικού σεξισμού λειτουργεί ακριβώς όπως και τα υπόλοιπα ζητήματα ολοκλήρωσης του συστήματος: με άλλα λόγια λειτουργεί σαν ένα αγκίστρι που πέταξε το σύστημα στο ανατρεπτικό κίνημα έτσι ώστε αυτό να τσιμπήσει, να ψαρευτεί, και να ενσωματωθεί σαν ακόμα ένας αποπλισμένος, «ξεφούσκωτος» τομέας μόδας. Διαπιστώσαμε ήδη είναι πως το να συντρέξεις για παράδειγμα κάποια κακοποιημένη γυναίκα είναι κάτι το ολότελα διαφορετικό από το να αναβαθμίζεις ανεγκέφαλα τον ξεθωριασμένο, ιστορικά ξεφλημένο φεμινισμό σε αξονικό σου ζήτημα, τσιμπώντας έτσι την θανάσιμη μπουκιά από το αγκίστρι του συστήματος. Επίσης τέτοιου είδους βοήθεια σε θύματα σεξιστικής ανδρικής συνήθως συμπεριφοράς μπορούμε να προσφέρουμε και μέσα από οργανώσεις σαφώς όχι χαρακτηρισμένες σαν αντιεξουσιαστικές.

Γνωρίζουμε καλά πως κάποια μικρά βήματα στην κατεύθυνση της ισότητας υπάρχουν ακόμα για να γίνουν και από αυτό ακριβώς θέλουμε να προφυλάξουμε τον χώρο: δεν μπλεκόμαστε στα πόδια του συστήματος που στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης έτσι ή αλλιώς και δίχως να χρειάζεται

καμιά βοήθεια, από μόνο του θα τα κάνει, υπερφαλαγγίζοντας κι «αδειάζοντας» όχι μόνο πολιτικά αλλά και απόλυτα πρακτικά τις ήδη ισχνές γραμμές μας. Και ας υπενθυμίσω για λίγο το προπολεμικό επαναστατικό γυναικείο κίνημα, αρθρώνοντας μια φράση ολότελα αντίθετη στην δικτατορία του παγκοσμιοποιητικού «politically correct»: σίγουρα όχι όλες, αλλά σαφώς οι περισσότερες σεξιστικές αρσενικές συμπεριφορές όπως ο βιασμός ή η κακοποίηση των γυναικών στο σπίτι, έχουν απλωμένες τις ρίζες της αιτιακής τους ροής πολύ βαθύτερα μέσα στην κοινωνική, παρά στην φυλετική ανισότητα: δύο άτομα που εμπλέκονται στον από κάθε άποψη αφύσικο και ανώμαλο θεσμό του γάμου, και που καλούνται να τον διασχίσουν από άκρη σ' άκρη βυθισμένα στην μιζέρια και στην οικονομική ανέχεια, το περίεργο θα ήταν να μην βγάξουν την βία τους ο ένας πάνω στον άλλον: γλυκίες μου φεμινιστριούλες, πρέπει τελικά να το καταλάβετε πως το 80% και βάλε των περιπτώσεων της σε βάρος σας σεξιστικής βίας, δεν οφείλεται σε κάποια «γουρουνίσια» φύση του άντρα, αλλά στους λόγους που οι μαρξιστές αποκαλούν σαν «ταξικούς»: και θα θυμόμαστε κάποιοι από μας την περιγραφή της Μαρίας Ιορδανίδου, την σχετική με τους ομαδικούς βιασμούς των αριστοκρατισσών από τους μολοσεβίκους εργάτες στην διάρκεια της επανάστασης. Ναι, ξέρω πως το σώμα σας, σας ανήκει, αλλά το πρόβλημα είναι εδώ και δεκαετίες πως σ' αυτό δεν συμφωνώ μονάχα εγώ, αλλά εξίσου συμφωνεί πια πέρα από το σύνολο των ΜΜΕ και των πολιτικών, ακόμα και ο τελευταίος μπάτσος του πιο απομακρυσμένου ορεινού χωριού: αλλά είναι μοιραίο θα 'λέγε κανείς, πως μέσα στα πλαίσια του θεαματικού καπιταλισμού η παγκοσμιοποίηση, οι μόδες και τα νέα τους να προηγούνται ακόμα και της υδροδότησης ή του εξηλεκτρισμού...

Σαν γενικό λοιπόν συμπέρασμα βγαίνει πως πρέπει να προστατέψουμε τις συλλογικότητές μας από αυτό το συντεχνιακό ζήτημα - παγίδα: θέματα ισότητας των φύλων μέσα σ' αυτές πρέπει να συζητούνται μονάχα σαν προκύπτουν σαν απόλυτα συγκεκριμενοποιημένα, εκτός βέβαια αν θέλουμε να εισάγουμε σε αυτές την παγκοσμιοποίηση και τους δικηγόρους της. Αμέριστη το λοιπόν συμπαράσταση είτε σε προσωπικό, είτε σε συλλογικό -συντεχνιακό επίπεδο, σε κάθε φυλής και χρώματος κακοποιημένες γυναίκες, αλλά ταυτόχρονα και άμεση αποκαθήλωση του φεμινισμού από αξονικό αίτημα του κινήματος. Κι όσο για μας τους αντιεξουσιαστές ας συγκρατήσουμε κάτι βασικό: ο αντρισμός του επαναστάτη, δεν προϋποτίθεται σαν μια ακόμα δήθεν «αυτονόητη» εκδοχή κάποιου made in U.S.A. ή και στην Ελλάδα «plastic macho»: κι αυτό γιατί επαληθεύεται πρακτικά σε κάθε στιγμή της καθημερινότητας. Και είναι επιτέλους καιρός για τις φεμινίστριες να προβληματιστούν με το γεγονός πως και αυτές χωρίζονται εσωτερικά σε δύο κατηγορίες: στις πλούσιες και στις φτωχές.

Και κλείνω το θέμα «σεξισμός» με μια «παραφυσία» του στην οποία πριν δύο δεκαετίες θα αφιερώναμε σίγουρα παραπάνω αράδες, μα που τώρα θα την προσπεράσουμε σε ελάχιστες: κι αναφέρομαι ασφαλώς στους ομοφυλόφιλους (gays) που έχοντας εδώ και καιρό ξεκάθαρα εξελιχτεί από κατατρεγμένη μειοψηφία σε σεξουαλική νομενκλατούρα, κάθε άλλο παρά χρειάζονται πια κάποια άλλη κάλυψη, πέρα από αυτήν που το σύστημα πλουσιοπάροχα τους προσφέρει και που έχει τους λόγους του γι' αυτό: πραγματικά, τα τελευταία χρόνια, μου είναι προσωπικά αδύνατο το να θυμηθώ σήριαλ της tv, κομμάτι της πρωινής ζώνης, κοσμική δεξίωση ή γεγονός κουλτούρας που να μην εμπεριέχει, όχι μονάχα τους ίδιους, αλλά και τόνους ολόκληρους προπαγάνδας και προβολής του ιδιαίτερου τους trend: και δεν πρόκειται να σταθούμε για πολύ σ' αυτόν τον τρόπο αλλοτρίωσης του ανδρισμού που η παθογένεια του ανιχνεύεται πολύ περισσότερο σε κοινωνικούς, παρά σε γονιδιακούς ή άλλους βιολογικούς παράγοντες: απλά, θα διαγνώσουμε το γεγονός πως το σεξουαλικό τους cult έχει γίνει κυρίαρχο στην επικαιρότητα, και προπαγανδίζεται σε ρυθμούς που «χτυπάνε κόκκινο», όχι φυσικά γιατί το σύστημα τους συμπαθεί, αλλά γιατί η χρήση τους το διευκολύνει σε τρεις κατευθύνσεις: α) στο να «ξηλώσει» από το διάβα της παγκοσμιοποίησης οποιονδήποτε αρχαϊσμό και συμπεριφορά της αντιστέκεται, β) για να εκφυλίζει και για να υπονομεύσει κάθε είδους αντρική χαρακτηρισμοδομή που αντιστέκεται στο σύστημα, και γ) για να μας ωθήσει στον πολυκαταναλωτισμό, μιας και τα μέλη του «gay club» είναι το κατ' εξοχήν fashion victims των σύγχρονων καιρών. Το μεγάλο «must» της παγκόσμιας δικτατορίας του «πολιτικά ορθού» είναι αναμφισβήτητα η ανδρική κυρίως ομοφυλοφιλία: και οι αντιεξουσιαστές που είναι

πρόθυμοι να προσφέρουν «πολιτική κάλυψη» στην σεξουαλική αυτή νομενκλατούρα, ως αναλογιστούν επιτέλους το γιατί αν αυτά που λέγονται εδώ ειπωθούν και δημόσια, ακόμα και ο Καρατζαφέρης θα σπεύσει να τα καταδικάσει με περισσή δριμύτητα. Νομίζω πως οτιδήποτε παραπάνω κι αν ειπωθεί γύρω από το ζήτημα αυτό, είναι περιττό...

Οικολογία: μια σκοτεινή πραγματικότητα, σε μύθο διασκευασμένη

Εδώ κάποιος και με το δίκιο του σε πρώτη ανάγνωση θα αναρωτηθεί: τι είδους «μύθος» μπορεί να 'ναι το οικολογικό πρόβλημα, αφού μπροστά στα μάτια μας ο πλανήτης μολύνεται και καταστρέφεται με γεωμετρική πρόοδο και σε άμεση συνάρτηση με τα ολοένα αυξανόμενα κέρδη των πολυεθνικών; Κάτι απόλυτα σωστό που το επαυξάνουμε διαπιστώνοντας το προφανές: το σύστημα σε αντίθεση με τα υπόλοιπα ιδεολογήματα - μύθους που κριτικά παρουσιάσαμε, αδυνατεί ολοφάνερα να επιλύσει το οικολογικό πρόβλημα μέσα στα όρια του. Ίσως όμως να μπορεί «μαγικά» να το ρυθμίσει, να φανεί πως το λύνει, παρουσιάζοντας το σαν μόδα, σαν μια ακόμα ψεύτικη ανάγκη: και η γέφυρα αυτή, που υπεραισθητά ταυτίζει την οικολογική ευαισθητοποίηση με την ψευδαισθητοποίηση, ονομάζεται «οικολογικό» εμπόρευμα. Παραφράζοντας κάπως μάλιστα «παλιά λόγια ξεχασμένα», όπως παρακάτω θα φανεί, «ο κυβερνοχώρος της οικολογικής μόδας είναι ο φρουρός του οικολογικού μας ύπνου».

Η αγορά έχει γεμίσει με κάθε λογής «οικολογικά» μαγαζιά κι εμπορεύματα, από συνθετικές γούνες και ρούχα από κάνναβη, μέχρι υγιεινές τροφές, φίλτρα για τις βρύσες, χαπάκια χημικής απολύμανσης νερού και τόνους ατέλειωτους έντυπης οικολογικής φιλολογίας, συνθέτοντας έτσι έναν ανθηρό τομέα μόδας. Στην διάρκεια του προθεαματικού καπιταλισμού η πολιτική όπως είδαμε κάλυπτε την οικονομία. Μέσα στους σύγχρονους θεαματικούς καιρούς η σχέση αυτή έχει αντιστραφεί: η οικονομική «πραγματικότητα» καλύπτει πίσω της την πολιτική, δημιουργώντας μια ψευδαισθητική παγίδα που θα πρέπει να προσπεράσεις, μόνο και μόνο για να αντικρύσεις το φανερό πρόσωπο, την φαινομενικότητα του οικολογικού ζητήματος, που με την σειρά της κρύβει στην σκιά της την ζοφερή, σχολαστικά συγκαλυμμένη πραγματικότητα του. Το ίδιο ακριβώς «χάκινγκ», η ίδια ακριβώς μέθοδος κριτικής διάτρησης των ζωνών της φαινομενικότητας, ισχύει στην ανάλυση του συνόλου των σύγχρονων εμπορευμάτων.

Όλα επικεντρώνονται στην κριτική του σύγχρονου εμπορεύματος και των φετιχικών του ιδιοτήτων, που από την εποχή του Μαρξ και του «Κεφαλαίου» έχουν «αναβαθμιστεί». Οι πλαστές ανάγκες, οι μόδες, αντικατέστησαν τις φυσικές, διαμορφώνοντας τις δύο αυτές ζώνες άμυνας μέσα στο κλασματικής, φράκταλ διάστασης «φετιχικό φωτοστέφανο» των σύγχρονων προϊόντων: δύο ζώνες άμυνας που πίσω τους κρύβεται η πραγματικότητα.

Η εξωτερική ζώνη κάλυψης, η σχετική με την εμπορευματοποίηση των πάντων και τον εθισμό σ' αυτήν, είναι βέβαια πανομοιότυπη με αυτήν των προθεαματικών εμπορευμάτων της εποχής του Μαρξ: με την σημαντικότερη όμως διαφορά πως πίσω της δεν καλύπτει, δεν ανταποκρίνεται σε μια φυσική, αλλά σε μια κατασκευασμένη από το σύστημα πλαστή ανάγκη, που στην περίπτωση μας είναι η μόδα της οικολογίας. Σαν να λέμε, πως για να μπορείς σήμερα να είσαι fashion victim του «οικολογικού» τομέα πρέπει αφενός να μπορείς να πληρώσεις τα «μαγεμένα» του εμπορεύματα, κι αφετέρου να εθιστείς στην ψευδαίσθηση πως η αγορά τους είναι ο μοναδικός «φυσιολογικός» τρόπος απόκτησης τους.

Σ' αυτό το σημείο τελειώνει η κλασική, η μαρξική κριτική της αλλοτρίωσης: έχοντας διαπεράσει κριτικά τον πρώτο «φλοιό», την εξωτερική ζώνη παραπλάνησης, αντικρύζουμε μπροστά μας την μόδα, εν προκειμένω της οικολογίας, που σαν κάθε θέαμα έχει πάντα δύο πρόσωπα: το φανερό, που φυσικά μαζικά προπαγανδίζεται από κόμματα και ΜΜΕ, με κεντρικό του στόχο μέσα από την εκθαμβωτική του διαφημιστική δημοσιοποίηση να πείσει το κοινό να αποσύρει την ματιά του από το υπόρρητο, το συγκαλυμμένο πρόσωπο, που δεν είναι παρά η ζοφερή πραγματικότητα του

οικολογικού ζητήματος. Και διαπιστώνουμε πως η κάλυψη της τελευταίας είναι διπλή: η οικονομία, η εξωτερική ζώνη κρύβει πίσω της την δημοσιοποιημένη και λειψή «πραγματικότητα» του οικολογικού ζητήματος που το σύστημα κρίνει πως μπορεί ακίνδυνα για το ίδιο, να μας την γνωστοποιήσει. Κι αυτή η ακρωτηριασμένη «πραγματικότητα» των ΜΜΕ με την σειρά της συγκαλύπτει τα επικίνδυνα για την εξουσία ποσοστά της, που πρέπει με την χρήση από την μεριά της των κανόνων της «κοινωνικής μηχανικής», με κάθε θυσία να αποκρύβουν. Ήδη έχουμε μπροστά μας τον παλιό μας γνώριμο, που πάνω του στηρίζεται η αυτοκρατορία του θεάματος, την πλαστοποίηση.

Το τι ακριβώς κρύβεται πίσω από τα ντοκιμαντέρ του Ντι Κάπριο, πίσω από τον ποδηλάτη με το σακίδιο στον ώμο και πίσω από τις χαζοχαρούμενες διαφημιστικές «artificial personalities» που προμοτάρουν τα «οικόφιλα» εμπορεύματα, δεν είναι τίποτα διαφορετικό από την «γκρίζα ζώνη», από την πραγματικότητα του ζητήματος, και η συγκαάλυψη της από την μόδα της σαν στόχο έχει την αποφυγή μιας μαζικής εξέγερσης, ή γενικευμένου πανικού. Και το υπόρρητο αυτό, γκρίζο πρόσωπο, εμπεριέχεται σε λίγες λέξεις: αν οι πολυεθνικές και τα κέρδη τους δεν σταματήσουν άμεσα, χτες να υπάρχουν, τότε μαθηματικά και σε πολύ λιγότερο διάστημα απ' όσο πιστεύουμε, ο πλανήτης και οι ιθαγενείς του δηλαδή εμείς, απλά game over... Κι ας πάρουμε στα σοβαρά υπόψιν πως πολλοί διακεκριμένοι επιστήμονες, πιστεύουν ακράδαντα πως το φαινόμενο δεν είναι πια αναστρέψιμο...

Κάπου εδώ όμως μπαίνει ένα ερώτημα: τι είδους «συγκαάλυψη» και «μυστικό» είναι αυτό, που έχει ήδη δημοσιοποιηθεί και λεπτομερειακά μάλιστα, σε μια σειρά έγκυρων και πλατιάς κυκλοφορίας εντύπων; Η ερώτηση αυτή στα σίγουρα θα είχε κάποιο νόημα, αν ο πληθυσμός δεν είχε ολοκληρωτικά ταυτιστεί με το θέαμα και με την «κοινωνική μηχανική» του. Γιατί όσο περίεργο κι αν φαίνεται σε πρώτο χρόνο, το καλύτερα προφυλαγμένο μυστικό είναι αυτό που δημοσιοποιείται σε έντυπα ή και σε ηλεκτρονικά εμπορεύματα, περνώντας έτσι ακριβώς απαρατήρητο!

Μια μικρή παρένθεση: όταν αναφερόμαστε σε ηλεκτρονικά εμπορεύματα εννοούμε πρώτα απ' όλα τις εκπομπές της tv κι όχι μονάχα της καλωδιακής που είναι προφανώς προϊόντα για κατανάλωση, αλλά και σ' αυτές της κοινής tv, που φαίνονται να κατανέμονται δωρεάν χωρίς χρηματικό αντίτιμο. Σε αυτές τις περιπτώσεις τα προγράμματα των καναλιών χρηματοδοτούνται, ουσιαστικά αγοράζονται από τις εταιρίες που διαφημίζονται σ' αυτά: και στην συνέχεια τα προγράμματα αυτά διανθισμένα με διαφημίσεις επανακατανέμονται, πουλιούνται στο κοινό, με αντίτιμο την προσδοκία αγοράς των διαφημιζομένων προϊόντων, και με μέσο φυσικά την συσκευή και την κεραία της. Έτσι η tv, είναι στην πραγματικότητα η ηλεκτρική βιτρίνα των εταιριών και οι εκπομπές της εμπορεύματα οπτικά καταναλώσιμα, με κόστος αγοράς τους από μας τις προσδοκίες των εταιριών. Γεγονός που η σημασία του θα φανεί αμέσως παρακάτω, αφού αναγκάζει, τον οπτικό καταναλωτή μιας εκπομπής που λεπτομερειακά αναφέρεται στην τελειωτική οικολογική καταστροφή, να υπόκειται στις ίδιες ακριβώς αλλοτριώσεις με έναν καταναλωτή ενός εντύπου εμπορεύματος που διαπραγματεύεται εξίσου λεπτομερειακά στις σελίδες του το ίδιο θέμα. Πιο απλά μέσα στο προτσές διαμόρφωσης ενός εντύπου σε εμπόρευμα, ακόμα και μια πέρα για πέρα αληθινή πληροφορία του, θα εκληφθεί από τους αναγνώστες του σαν μια ακόμα φετιχική του ιδιότητα, σαν «μια ακόμα άποψη», σαν μια ακόμα πλαστοποιημένη πραγματικότητα, σαν μια ακόμα μόδα που «στολίζει» το έντυπο ώστε αυτό να πουλήσει: οι αναγνώστες της «Εικονομίας» μάλλον θα «γελάνε κάτω από τα μουστάκια τους», έχοντας αναγνωρίσει το φαινόμενο που ονομάσαμε «πρόκληση τεχνητής εντροπίας τομέα»: Αλλά ας τα πάρουμε τα πράγματα ένα- ένα, μιας κι έφτασε η στιγμή να λύσουμε το «μυστήριο» της γενικευμένης παθητικότητας, να μιλήσουμε για τους πανίσχυρους μηχανισμούς της υπνωτικής επιβολής του εφησυχασμού, χρησιμοποιώντας τόσο την καταστασιακή κριτική της αλλοτριώσης, όσο και την γενικής εφαρμογής αρχή της κοινωνικής εντροπίας.

Μέσα στους μηχανισμούς αναπαραγωγής του σύγχρονου «εμπορευματικού λόγου», μια

πληροφορία, μια πραγματικότητα που πλαστοποιημένη σε μόδα «φορτώνεται» στον σκληρό δίσκο των εμπορευμάτων σαν φετιχική, υπεραισθητή τους ιδιότητα, ουσιαστικά ακυρώνεται: η ακύρωση αυτή διενεργείται στην περίπτωση μας με την αυθαίρετη απάλειψη από την «μεγάλη εικόνα» της οικολογικής μόδας κάθε επικίνδυνου για το σύστημα ανατρεπτικού στοιχείου: του γεγονότος δηλαδή, πως η οικολογία και ο καπιταλισμός είναι στην πραγματικότητα μεγέθη ασύμβατα μεταξύ τους. Από το σημείο αυτό και μετά η πραγματικότητα του οικολογικού ζητήματος ακινητοποιείται ακρωτηριασμένη σε τομέα μόδας, που το μοναδικό του πια διέξοδο, όπως κι όλα τα θεάματα, είναι η αναδίπλωση στον ίδιο του τον εαυτό, η αυτοσυσσώρευσή του. Και μ' αυτόν τον τρόπο η αρχική πλαστοποίηση της εικόνας του ζητήματος παραχωρεί την σκυτάλη στον άλλο παλιό μας γνώριμο, στην ταυτολογία. Ο κυβερνοχώρος της οικολογικής μόδας εξειδικεύεται πολλαπλασιάζοντας τις εμπορευματικές του εκδοχές: κι όπως σε κάθε περίπτωση μπλοκαρίσματος της φυσιολογικής χωροχρονικής ροής και «ανέγερσης» ενός θεαματικού τομέα, στην ρίζα του φαινομένου ανακαλύπτουμε μια εξωλογική αναστροφή της αιτιακής ροής, που επιχειρείται από τις πολυεθνικές και τους προπαγανδιστικούς τους πράκτορες: αφού με τον α' ή τον β' τρόπο και φυσικά ολότελα αυθαίρετα, η ύπαρξη του καπιταλισμού και των πολυεθνικών θεωρείται σαν «αυτονόητη» και σαν πέρα από κάθε συζήτηση, το σύστημα καλείται να συνυπάρξει με την οικολογία, συνθέτοντας έτσι ένα ντουέτο ταυτολογικά νομιμοποιημένης παραφροσύνης! Και καθώς η αιτία της μόλυνσης, ο καπιταλισμός, έχει ταχυδακτυλουργικά εξαφανιστεί, η μόλυνση του περιβάλλοντος από «φυσιολογικό» αποτέλεσμα της ύπαρξης των πολυεθνικών, μετατρέπεται σε μια παράλογη, μεταφυσική και κυριολεκτικά ουρανοκατέβατη αιτία, που προσπαθεί, στα όρια φυσικά του συστήματος να αναιρέσει τα «αποτελέσματα» της ταυτίζοντας τα με τα διάφορα «οικολογικά» εμπορεύματα γιατροσόφια, αναπαράγοντας έτσι την πραγματική της αιτία, τον καπιταλισμό: κάπως έτσι:

Αναστροφή Αιτιακού Process

- | | |
|-------------------------------|--|
| α) Ισχυρισμοί Πραγματικότητας | - αιτία: ο καπιταλισμός
- αποτέλεσμα: η μόλυνση |
| β) Ισχυρισμοί Συστήματος | - αιτία: η μόλυνση
- αποτέλεσμα: ο καπιταλισμός |

Ο καπιταλισμός και πάλι, η αναπαραγωγή του, μέσω της δημιουργίας εκατομμυρίων «οικολογικών» εμπορευμάτων που υποτίθεται πως κλείνουν τις πληγές που ο ίδιος άνοιξε! «Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει», και η περιβαλλοντική μόλυνση βοηθά το κεφάλαιο να συσσωρευτεί ταυτόχρονα με αυτήν! Το σύστημα αυξάνεται ταυτολογικά νομιμοποιημένο από την ίδια την «εξιδανικευμένη» του εικόνα, που στην περίπτωση μας ας μην νομιστεί πως η εικόνα αυτή είναι ένας καθαρός πλανήτης! Αντίθετα η εξιδανίκευση της εικόνας αυτής, η μόδα της οικολογίας, είναι το παρανοϊκό αποτέλεσμα της εξωλογικής, της «ανίερης» συνύπαρξης καπιταλισμού και οικολογίας: ένας δηλαδή περιβαλλοντικά αποδομημένος, πλέρια μολυσμένος κι ακατοίκητος τελικά πλανήτης, φουλαρισμένος την ίδια στιγμή από τηλεοπτικές ή άλλες διαφημίσεις εξύμνησης «οικολογικών» προϊόντων: από φίλτρα για το νερό και λοσιόν που δήθεν «εξουδετερώνουν» τις θανατηφόρες ακτινοβολίες που εξαιτίας της ολοένα αυξανόμενης «τρύπας του όζοντος» ήδη μας σαρώνουν, μέχρι, γιατί όχι με ευκαιρία της τήξης των πολικών πάγων, και ετοιμοπαράδοτων πλωτών σπιτιών για κάθε ενδεχόμενο... Και αυτό το φετιχικά, το ταυτολογικά νομιμοποιημένο, παράλογο τερατούργημα φτάνει σε παροξυσμό από δύο αντίστοιχες παραμέτρους: α) οι ίδιες οι πολυεθνικές που ασύστολα καταστρέφουν τον πλανήτη έχουν παραρτήματα παραγωγής «οικολογικών» προϊόντων, που υποτίθεται πως θα καθυστερήσουν την καταστροφή αυτή, ή που θα μετριάσουν (!) τα αποτελέσματα της και β) τα ίδια αυτά τα παραρτήματα επίσης μολύνουν το περιβάλλον, έτσι ώστε να κάνουν εκ νέου απαραίτητη την αύξηση της παραγωγής «οικογιατρικών» προϊόντων, κι ο φαύλος κύκλος της θεαματικής ταυτολογίας επαναλαμβάνεται σωρευτικά, σαν αυτοτροφοδοτούμενη κρίση, μέχρι βέβαια την αμεσομελλοντική ολοκληρωτική οικολογική κατάρρευση...

Αυτός είναι σε γενικές γραμμές ο τρόπος που το σύστημα μέσω του «οικολογικού» τομέα μόδας του και μέσω των εμπορευμάτων του φαίνεται να λύνει το πρόβλημα. Γεγονός στο οποίο καμιά αντίρρηση δεν μοιάζουν να έχουν τα διάφορα εναλλακτικά, ελευθεριακά και λοιπά νεοαριστεριστικά έντυπα, που ήδη διαφημίζουν στις σελίδες τους μια σειρά ολάκερη «οικογιατρικών» εμπορευμάτων, θέλοντας την ίδια ώρα να μας μεταμορφώσουν σε φιλειρηνικούς «κηπουρούς του πλανήτη»! Και βέβαια επιλεκτικά «ξεχνώντας» να μας ενημερώσουν σχετικά με το ποιος ακριβώς είναι τόσο ο ιδιοκτήτης του, όσο κι ο δικός τους... Με άλλα λόγια μας προτρέπουν να μετατραπούμε σε κάτι ακόμα χειρότερο από νοσοκόμες του συστήματος, σε εθελοντικούς δηλαδή βοθοκαθαριστές του: μέχρις ότου ασφαλώς η ανισότητα μεταξύ των εισροών και των εκροών σε βάρος των τελευταίων, να μας εξασφαλίσει τον ελάχιστο τιμητικό τίτλο αυτών που πνίχτηκαν μέσα στην σκατόμαζα του νεοαριστεριστικού τομέα ψευδαισθήσεων, προσπαθώντας μέχρι την τελευταία τους πνοή να δώσουν το «οικολογικό» φιλί της ζωής, στον κόλο των ιδιοκτητών αυτού του κόσμου...

Και φτάνουμε τελικά στο ζητούμενο: πώς λειτουργεί υποσυνείδητα στον καταναλωτή η αγορά του «οικολογικού» εμπορεύματος; ή αλλιώς με ποιον τρόπο αυτή η δεύτερη ζώνη άμυνας, το «εξιδανικευμένο» φανερό πρόσωπο της οικομόδας, αλλοτριώνει την οπτική του; ποια είναι η πολιτική λειτουργία των οικοπροϊόντων, και σε τι ακριβώς η κατανάλωση τους φετιχικά εθίζει τον αγοραστή τους, ποιο αφύσικο πράγμα, ποια κατάσταση «μαθαίνουν» τους καταναλωτές τους να θεωρούν σαν «φυσιολογική»; Κάποιοι μάλλον θα έχουν ήδη μαντέψει την απάντηση: αυτό που επιδερμικά περιγράφηκε σαν «εφησυχασμός», δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της αντικατάστασης της όποιας πρακτικής, στο εσωτερικό της θεαματικής οικονομίας: μέσα στους κυβερνοχώρους μόδας ή πραγματικότητα εξορίζεται κι αντικαθίσταται ολοκληρωτικά από το ψευδαισθητικό τους ολόγραμμα: σαν φυσική συνέπεια η καταναλωτική δραστηριότητα τείνει συνεχώς να εκτοπίσει και να αντικαταστήσει οποιανδήποτε άλλη: Κάποιοι υποθέτω πως θα θυμούνται το σύνθημα του γαλλικού Μάη πως «κόσο περισσότερο καταναλώνεις, τόσο λιγότερο ζεις», κι ακριβώς αυτό συμβαίνει στην περίπτωση μας: Μέσα στον οικοτομέα - κυβερνοχώρο όσο καταναλώνεις τα εμπορεύματα του, τόσο σου περνά η διάθεση για πραγματική, για ανατρεπτική οικολογική δράση. Απλά το θεωρείς περιττό, βαριέσαι να «οικολογήσεις» παραπάνω, γιατί μέσα στον κυβερνοχώρο της οικομόδας που κυριαρχικά αντικαθιστά κάθε άλλη πρακτική, μέσα στην πρακτική ψευδαισθήση του θεαματικού τομέα, το έχει ήδη κάνει! πώς; μα... αγοράζοντας «οικολογικό» εμπόρευμα, μιας κι η οικονομική σου δραστηριότητα τείνει να αντικαταστήσει πλέρια τις υπόλοιπες! Ουσιαστικά κάθε τέτοια περίπτωση «παθητικότητας» ή «εφησυχασμού» κρύβει από πίσω της την χρήση του θεάματος της εντροπίας από το σύστημα, που μέσω αυτής «παγώνει», ακινητοποιεί και τελικά εξαφανίζει κάθε εξωκαταναλωτική δραστηριότητα. Όπως έχουμε πει η κοινωνική εντροπία που φωλιάζει στην μνήμη μας, εμποδίζει κυριαρχικά κι αμετάκλητα την επαναληψιμότητα των κοινωνικών σχηματισμών και συμπεριφορών, είτε εξαιτίας της συνειδητής δυσαρέσκειας, είτε εξαιτίας της δυσφορίας που προξενεί η πλήξη, ο κορεσμός: έτσι λοιπόν το σύστημα παρεμβάλλει ανάμεσα στον άνθρωπο και στην δραστηριότητα του ένα ψευδαισθητικό ολόγραμμα, μια καταναλωτική «twilight zone» που η συμμετοχή σ' αυτήν, όχι βέβαια αυτοματικά αλλά σωρευτικά, απαγορεύει εντροπικά την επανάληψη της ανάλογης συμπεριφοράς στον πραγματικό κόσμο, ή καλύτερα σε όσον απ' αυτόν έχει απομείνει... Πιο πρακτικά το άτομο θεωρεί πληκτικό το να επαναλάβει αυτό που νομίζει πως έχει ήδη κάνει. Αυτή ακριβώς η χρήση από το σύστημα του θεάματος της εντροπίας, είναι η βαθύτερη αιτία της κάθε λογής παθητικότητας του πληθυσμού.

Το αποτέλεσμα λοιπόν της κατανάλωσης των «οικολογικών» προϊόντων είναι η αλλοτρίωση, η αποξένωση από κάθε οικολογική ευαισθησία ή πραγματική τέτοιου είδους δραστηριότητα: και το «σπάσιμο» αυτής της δεύτερης ζώνης άμυνας του «οικοεμπορεύματος», φανερώνει το βαθύτερο φετιχικό του μυστικό η διαλεκτική διάτρηση της πρώτης ζώνης άμυνας, εκεί που όπως είδαμε η οικονομία καλύπτει την πολιτική, μας έδωσε σαν συμπέρασμα κάτι λίγο - πολύ γνωστό, που

προέκυψε από την απλή μεταφορά της μαρξικής οπτικής στον σύγχρονο κόσμο: τον υποσυνείδητο δηλαδή εθισμό του ατόμου στην ψευδαίσθηση πως ο μοναδικός «φυσιολογικός» τρόπος απόκτησης ενός εμπορεύματος της «οικολογικής» μόδας είναι η αγορά του. Τώρα, προχωρώντας στην δεύτερη ζώνη άμυνας της «οικολογικής» αλλοτριώσης, και «χακεύοντας» κριτικά την κάλυψη της υπόρρητης, της συγκαλυμμένης ζοφερής πραγματικότητας της οικολογίας, από την μόδα, το λειψό φανερό της πρόσωπο, ανακαλύπτουμε το βαθύτερο του μυστικό: πώς δηλαδή όσο περισσότερο καταναλώνεις οικοεμπορεύματα, τόσο περισσότερο ταυτίζεσαι υποσυνείδητα με την «οικομόδα», με την «εξιδανικευμένη», την ακρωτηριασμένη εικόνα του οικολογικού ζητήματος. Και η ταύτιση αυτή σημαίνει πως το άτομο σιγά μα σταθερά εθίζεται στο να θεωρεί σαν «φυσιολογική» την εξιδανικευμένη αυτή εικόνα που όπως είδαμε είναι ένας παρανοϊκός, περιβαλλοντικά κατεστραμμένος κόσμος, ολότελα μολυσμένος και ταυτόχρονα γεμάτος από γελοία οικοπροϊόντα που μετριάζουν (!) τα αποτελέσματα της ήδη ολοκληρωτικής καταστροφής! Ή αλλιώς όσο περισσότερο καταναλώνεις «οικοεμπορεύματα», τόσο το λιγότερο αντιλαμβάνεσαι το μέγεθος, την σπουδαιότητα του οικολογικού ζητήματος.

Τελειώνοντας την ανάπτυξη, ας δώσουμε την απάντηση που λίγες πριν σελίδες υποσχεθήκαμε, στο ερώτημα: πώς είναι δυνατόν, ακόμα κι όταν το ζήτημα λεπτομερειακά και δίχως πλαστοποιήσεις, είναι δημοποιημένο σε έγκυρα, μεγάλης κυκλοφορίας έντυπα ή ηλεκτρονικά εμπορεύματα, πώς διάβολο γίνεται, ακόμα κι έτσι να περνά απαρατήρητο; Και η απάντηση στο κομβικό αυτό ερώτημα, έρχεται από τρεις κατευθύνσεις.

α) Μέσα στην «εξιδανικευμένη» ψεύτικη εικόνα της οικολογικής μόδας, έχουμε εθιστεί στην «αυτοματική ταυτολογία»: ή αλλιώς συνηθίσαμε στην ψεύτικη και ευρύτατα προπαγανδισμένη από το σύστημα κατάσταση σύμφωνα με την οποία κάθε «πληγή» αυτοματικά σχεδόν συνοδεύεται από κάποιο αντίστοιχο «οικογιατρικό» εμπόρευμα: το σύστημα, υποσυνείδητα έχουμε πειστεί, πως είναι πάντα σε θέση να συγκρατήσει την οικολογική καταστροφή μέσα στα όρια και τις «λογικές» του, εφευρίσκοντας κάποια ακόμα εμπορεύματα - αντίδοτα. Το αποτέλεσμα αυτού του εθισμού είναι πως κι η λεπτομερειακή ακόμα, πλέρια τεκμηριωμένη και αληθινή πέρα για πέρα προαναγγελία του αναπόδραστου οικολογικού ολοκαυτώματος, φιλτράρεται στην συνείδηση μας σαν «ένα ακόμα πρόβλημα», που «μαγικά», με κάποιον καινούργιο πάλι τρόπο, το σύστημα θα διευθετήσει: η πληροφορία του ΤΕΛΟΥΣ περνά απαρατήρητη μπροστά από τα μάτια μας, μόνο και μόνο επειδή μας τύφλωσε η φετιχική, η ταυτολογική αυτοσυσώρευση του «οικολογικού» τομέα: δεν την βλέπουμε αφενός γιατί το θέαμα έχει ολοκληρωτικά ίσως απορρυθμίσει την κριτική μας ικανότητα, κι αφετέρου γιατί δεν θέλουμε να την δούμε: απλά έτσι μας διαμόρφωσαν.

β) Η τεκμηριωμένη σφαιρικά κι αληθινή αυτή πληροφορία για το οικολογικό μας τέλος, δεν είναι επίτηδες ακρωτηριασμένη, και μιας και δεν υπάρχει συγκάλυψη κάποιου υπόρρητου από κάποιο φανερό πρόσωπο, δεν είναι μόδα, και συνεπώς δεν μπορεί να αποτελέσει φετιχική ιδιότητα κάποιου οικοεμπορεύματος: κι όμως! αν και προφανώς δεν είναι φετιχική ιδιότητα, δηλαδή ψέμα, θα εκληφθεί σαν τέτοια γιατί εμπεριέχεται στο έντυπο εμπόρευμα! Δηλαδή θα θεωρηθεί σαν ένα ακόμα υπεραισθητό κόλπο του εντύπου ώστε αυτό να πουλήσει, χάνοντας έτσι την εγκυρότητα της, κι υποβαθμιζόμενη έτσι «σε μιαν ακόμα άποψη»... Και τελικά σε μιαν ακόμα φήμη από τις χιλιάδες που κυκλοφορούν.

γ) Στο ίδιο ακριβώς συμπέρασμα καταλήγει και η χαοτική κριτική αντίληψη, αναγάγοντας την «ορατή αορατότητα» της εν λόγω πληροφορίας του οικολογικού ολοκαυτώματος, σε αποτέλεσμα του φαινομένου που ονομάζεται «πρόκληση τεχνητής εντροπίας πεδίου»: η πληροφορία αυτή, όσο σημαντική κι αληθινή κι αν είναι, πνίγεται κυριολεκτικά ανάμεσα σε εκατοντάδες άλλες, καταστροφολογικές ομολογίες της, που προκύπτουν από πραγματικά ανάξιες λόγου και «εκ κατασκευής» σχεδόν ελαχιστοποιημένου ειδικού βάρους θεωρίες, συνωμοσίας: κι έτσι σε κάθε περίπτωση που η πληροφορία αυτή γίνει επικίνδυνη για το σύστημα, αυτό δεν έχει παρά να επικαλεστεί την προφανή αναξιοπιστία των «υπόλοιπων» θεωριών συνωμοσίας: που μ' αυτόν τον

τρόπο συμπαράσυστον στο «άδειασμα», στην εντροπική τους, δεδομένη έτσι κι αλλιώς εκροή και τελικά κατάρρευση, και την συγκεκριμένη μας πληροφορία που υποσυνείδητα, υπεραισθητά και φυσικά αυθαίρετα κατατάχτηκε στον ίδιο τομέα - πεδίο μ' αυτές: με αποτέλεσμα αυτής της «συμπαράσυσσης» της πιστότητας του κύρους της πληροφορίας μας στο ναδίρ και πάλι το ίδιο, τον εκ νέου εφησυχασμό του πληθυσμού.

Κλείνοντας προσθέτω πως αυτή ακριβώς η ανάλυση που μας οδήγησε στην ανακάλυψη του βαθύτερου φετιχικού μυστικού του «οικολογικού» εμπορεύματος, μπορεί να εφαρμοστεί στο σύνολο των σύγχρονων εμπορευμάτων: και φυσικά και στα προϊόντα που συγκροτούν τα προηγούμενα τέσσερα ιδεολογήματα - παγίδες που παραπάνω κριτικά παρουσιάσαμε: πραγματικά, όσο περισσότερο καταναλώνεις αντισεξιστικά (φεμινιστικά) ή αντιφασιστικά κ.τ.λ. εμπορεύματα, τόσο το λιγότερο σ' αλήθεια ενδιαφέρεσαι, τόσο το λιγότερο στην πραγματικότητα εναισθητοποιείσαι στα φεμινιστικά ή αντιφασιστικά ζητήματα: γεγονός ωστόσο μηδαμινής σημασίας, γιατί όπως είδαμε τα ζητήματα αυτά και το ποσοστό της πραγματικότητας τους είναι επίτηδες εξαιρετικά υπερτιμημένο, αλλά και σαν τμήματα, σαν συστατικά του δικτατορικού "political correct" της παγκοσμιοποίησης, σαν η φετιχική της ασπίδα παραπλάνησης, ρυθμίζονται εν μέρει ή κι ολοκληρωτικά από την ίδια.

Κι όμως, η ανάλυση, η «κριτική διάτρηση» του εμπορεύματος που μόλις άρχισε, θα συνεχιστεί στο β' τεύχος της «Εικονομίας» με αποτελέσματα πιστεύω ενδιαφέροντα. Ως τότε απλά θα βοηθήσουμε όσους ενδιαφέρονται να «χακέψουν τελειωτικά το βαθύτερο μυστικό των προϊόντων του καπιταλισμού της μόδας, παραθέτοντας μιαν από τις δεκάδες φράσεις που ενώ σιγοψιθυρίζονται, σπάνια αναδύονται στην επιφάνεια της «επικαιρότητας» για λόγους ολότελα ευνόητους: κι η φράση αυτή, που σημειωτέον δεν λέχτηκε από κάποιον «επαγγελματία οικολόγο» είναι η εξής: «για κάθε καινούργιο αυτοκίνητο που αγοράζουμε, ένα τετραγωνικό χιλιόμετρο της θάλασσας μολύνεται ανεπανόρθωτα». Κατά τ' άλλα η «βαλίτσα» της οικολογίας πάει πολύ μακριά: σαν ασύμβατη με τον καπιταλισμό αποτελεί de facto κεντρικό, αξονικό ζήτημα κάθε επαναστατικού κινήματος: και όπως αποδείξαμε, «η οικολογία είναι ανατρεπτική, αλλιώς είναι ένα τίποτα».

Επίλογος ή πρόλογος;

Η «μαγεία» της ξεχασμένης γλώσσας: Είναι χρήσιμο το να αποδεσμεύεις κριτικά από αυταπάτες, αλλά ακόμα πιο χρήσιμο είναι το να μην δεσμεύεις άκριτα από καινούργιες, ανταλλάσσοντας μ' αυτόν τον τρόπο το ένα αδιέξοδο με κάποιο άλλο. Χρόνια τώρα το αντιεξουσιαστικό κίνημα τυφλά και μάταια βολοδέρνει ανάμεσα σ' αυτά τα αξονικά ζητήματα - παγίδες, φαντάσματα μιας άλλης εποχής, που οι όποιες «προοδευτικές» εταιρίες και οι πράκτορες τους προώθησαν στο εσωτερικό του: δίνοντας έτσι στο σύστημα την ευκαιρία ικανοποιώντας τα στον βαθμό που το ίδιο κρίνει, να αποσυμπιέζει κάθε κίνηση του αντιεξουσιαστικού χώρου κρατώντας τον εγκλωβισμένο μέσα στις λογικές της εξουσίας: ικανοποίηση που όπως είδαμε διόλου δεν εκτροχιάζει το σύστημα, μιας και τα αξονικά, τα παραπλανητικά αυτά ζητήματα έτσι κι αλλιώς αποτελούν τμήμα της πολιτικής του ατζέντας. Τα τέσσερα αυτά ιδεολογήματα, οι εξεπίτηδες αυτές ακρωτηριασμένες εικόνες - μύθοι, δεν ήσαν παρά τα δέντρα που έκρυβαν το δάσος: και το δάσος όπως διαπιστώσαμε ήταν τα κάθε λογής συμφέροντα και μαζί ο σκοταδισμός και το χαμηλό μέχρι ανύπαρκτο επίπεδο κριτικής που θεωρήθηκαν από κάποιους σαν οι προϋποθέσεις της ίδιας της επιβίωσης αυτών των συμφερόντων: στην πραγματικότητα, και ιδιαίτερα ο αντιφασισμός, ο αντισεξισμός και ο αντιρατσισμός, πασπαλισμένα με σκόρπιες νότες μιας μαδημένης, ακίνδυνης οικολογίας, συνθέτουν τον ασάλινο νόμο της «κοινωνικής μηχανικής», το «πολιτικώς ορθόν» της παγκοσμιοποίησης, που ήδη στραγγαλίζει τον πλανήτη: τα ιδεολογήματα αυτά συνθέτουν το θέαμα, την μόδα μιας από δεκαετίες δολοφονημένης αστικής δημοκρατίας και η χρήση αυτής της μόδας από την μυστική υπερκυβέρνηση, σε ένα μονάχα αποβλέπει: στην μετατροπή μας σε μια δίχως ταυτότητα ράτσα σκλάβων, γονατισμένων οριστικά πια κάτω από την ασήκωτη σκιά του κυβερνοφασιστικού Μολώχ: το απόστημα της αφομοίωσης, της ενσωμάτωσης στο σύστημα, υπήρχε από χρόνια μέσα

στο κίνημα: απλά κάποια στιγμή θα έσπαγε, κι αυτό είναι όλο...

Μιλήσαμε χρησιμοποιώντας μια «διάλεκτο» και μια μέθοδο επιλεκτικά «ξεχασμένες» έξω από την «μεγάλη εικόνα» του τομέα της «αντιεξουσιαστικής» μόδας: μία γλώσσα χιλιομισημένη κι επίτηδες περιθωριοποιημένη από κάθε λογής νεοαριστεριστές και αρχηγίσκους, γιατί ακόμα και το απλό άκουσμα των όρων της σαν «ξόρκι διαλεκτικό» χορεύει, καταλύοντας ακαριαία θα 'λέγε κανείς τα φετιχικά μάγια, που 'ναι και τα μοναδικά θεμέλια της μίζερης τους εξουσίας. Δεν τρέφουμε αυταπάτες. Η καταστασιακή «διάλεκτος» δεν θα 'ναι η γλώσσα της σύγχρονης κοινωνικής ανατροπής, κι αυτό γιατί κοιμήθηκε μαζί με την εποχή της: η επανάσταση της κάθε εποχής δημιουργεί είτε το θέλουν «κάποιοι» είτε όχι, την ολόδικιά της γλώσσα και ορολογία.

Απλά δεν είχαμε μπροστά μας ζωντανούς αντιπάλους αλλά τέσσερα ιδεολογήματα, τέσσερα από δεκαετίες πεθαμένα ζόμπι, που το ίδιο το σύστημα νεκρανάστησε για αιτίες που στις αράδες τούτες ικανοποιητικά πιστεύω πως ξεκαθαρίσαμε: μας αρέσει το fairplay, και γι' αυτό και εμείς ανασύραμε από το παρελθόν έναν αντίπαλο που ανήκει στην δικιά τους εποχή, και που για ακόμα μια φορά απόδειξε πως δεν είναι αναγκαίο να 'ναι ζωντανός, για να σκορπίσει στον ορίζοντα ψευδαισθήσεις κι αυταπάτες, δεμένος σταυρωτά στην σέλα του αλόγου του: κι όπως λέχτηκε από τον Μαρξ στην «18^η Μπρυμαίρ» αν καλοθυμάμαι, είναι επιτέλους καιρός ν' αφήσουμε την εποχή μας να θάψει τους νεκρούς της...

Φίλοι αντιεξουσιαστές, «σύντροφοι της εξέγερσης και της ανατροπής» όπως λέγαμε σε παλιούς, αρκετά πιο «νόστιμους» καιρούς: Κάποια στιγμή πρέπει επιτέλους ν' αρχίσουμε να υποψιαζόμαστε και πάνω απ' όλα να σταματήσουμε να δαγκώνουμε το δάχτυλο που μας δείχνει το πιάτο με το φαγητό: καιρός είναι να αναρωτηθούμε τον λόγο για τον οποίο το σύστημα επαναφέρει μαζικά στην «επικαιρότητα» τα φασματικά αυταίδεολογήματα: εκτός κι αν οι αυταπάτες μας είναι τόσο τερατώδεις ώστε να φανταζόμαστε πως τα «προοδευτικά» κόμματα, εταιρίες και κομματίδια που συστηματικά ξεθάβουν τους «αντιρατσισμούς», τους αντισεξισμούς και τους αντιφασισμούς, δεν αποτελούν κομμάτι, και διαλεχτό μάλιστα του συστήματος: αποτελούν κυριολεκτικά την ιδεολογική του εμπροσθοφυλακή, καθώς οι επαναφορές τους του προσφέρουν το θεαματικό του άλλοθι, τα ξεφτισμένα αυτά ιδεολογήματα, που χρησιμοποιώντας τα το σύστημα περνά την παγκοσμιοποίηση πίσω από την πλάτη του παγκόσμιου πληθυσμού. Τα ιδεολογήματα αυτά σαν δομικά πια της εξουσίας υλικά έχουν σαν κύρια αποστολή τους να καλύψουν την επέλαση της παγκοσμιοποίησης υπνωτίζοντας, παραπλανώντας τον λαό, που εμβρόντητος παρακολουθεί το σύστημα που ιδιωτικοποιώντας ακόμα και τα μεταχειρισμένα προφυλακτικά, την ίδια ακριβώς στιγμή να εκφράζεται με γλώσσα που πάνω - κάτω ανήκει σε αριστεριστή της δεκαετίας του 70!

Κανένα από τα ιδεολογήματα αυτά δεν παρουσιάζει κάποιο διέξοδο: είναι «εκ κατασκευής» αδιέξοδα, ανολοκλήρωτα, γιατί απλά έχουν ήδη ολοκληρωθεί, έχουν κλείσει τον κύκλο της ζωής τους δεκαετίες πριν, με την ενσωμάτωσή τους στο σύστημα μιας άλλης εποχής, αυτής της μεταπολίτευσης. Κι όπως είναι γνωστό η αναπόδραστη για όλους και για όλα κίνηση της χωροχρονικής ροής πάντα προς το μέλλον, αποκλείει απόλυτα την επαναληψιμότητα των ιστορικών γεγονότων, εκτός κι αν αυτά επαναλαμβάνονται σαν φάρσες: όπως κι αν το δούμε, είναι μάλλον απίθανο να δούμε στο μέλλον τον λήσταρχο Νταβέλη να ροβολά από τα βουνά, την Μαρία την Δαμανάκη να σκούζει από το μικρόφωνο «εδώ πολυτεχνείο! εδώ πολυτεχνείο!», και για τους ίδιους ακριβώς λόγους την πέτρα που μόλις άφησα να πέσει από το χέρι μου, να κατευθύνεται όχι προς τα κάτω, αλλά προς το διάστημα... Όλα αυτά τα επαναφερόμενα ιδεολογήματα - φάρσες έχουν βαθύτατη πολιτική στόχευση: Θέλουν να προκαλέσουν χωροχρονική σύγχυση, που στην σκιά της θα κρυφτεί, ήδη το κάνει, η πραγματική ροή, η ραγδαία μεταβολή των συνθηκών, που συνθέτει το πέρασμα για τους σκοτεινούς, μετακαπιταλιστικούς κόσμους των Επικυρίαρχων. Είναι φρικτά απλό: το σύστημα κατασκευάζει κι εκπέμπει τόσο τη νεοδεξιά, όσο και την νεοαριστερά μαζί με τις νεοαριστερικές παραφυάδες της για να ναρκώσει τον λαό, με ένεση ουσιαστικά ευθανασίας του, το προβαλλόμενο από το σύνολο των ΜΜΕ τεχνητό ολόγραμμα: το θέαμα, την

αδειασμένη από οποιοδήποτε άλλο περιεχόμενο μόδα της δημοκρατίας, που η μυστική υπερκυβέρνηση συνέθεσε και που ασύδοτα χρησιμοποιεί: και η αιτία αυτής της χρήσης είναι κάτι γνώριμο στους πρίγκιπες αυτού του κόσμου, από την εποχή του Μακκιαβέλλι ακόμα: πως ο γενικευμένος πανικός πρέπει με κάθε θυσία να αποφευχθεί: γιατί όπως έλεγε ο Πετρώνιος «η τυχαιότητα έχει την δικιά της αιτία», πράγμα που σημαίνει πως ο πανικός αυτός πιθανότατα κρύβει μέσα στον χαοτικό στροβιλισμό του κάποια χωροχρονική διακλάδωση, μια αναδυόμενη τάξη, μια δομή κοινωνικής αυτοοργάνωσης μοιραία για τους ιδιοκτήτες μας...

Η ίδια η παγκοσμιοποίηση είναι μια μόδα που προέκυψε από το μιξάρισμα, από την σύνθεση ιδεολογικών σημειοσυνθέσεων «δανεισμένων» από το σύνολο σχεδόν των «προοδευτικών» ιδεοληψιών του παρελθόντος: είναι ένας εκτυφλωτικός, πολύχρωμος μπερντές κλασματικής, φράκταλ διάστασης, που μας προέκυψε από τον συνδυασμό των επαναφερόμενων κυβερνοχώρων μόδας -διαστάσεων: αυτό που κρύβει πίσω της είναι τα κρυφά σχέδια της πλανηταρχίας που αναφέραμε, και η διαμεσολάβηση, η αλλοτρίωση μας από αυτήν και τις μεικτές ιδεολογικές της σημειοσυνθέσεις μας καταδικάζει σε γενικευμένη σύγχυση, σε μια κατάσταση συνεχούς εγκλωβισμού μας, ανάμεσα στις διαστάσεις - τομείς μόδας πολιτικής ή άλλης: γεγονός που εξηγεί με τον περισσότερο ανάγλυφο τρόπο την γενικευμένη έλλειψη ταυτότητας, που έχει «προσβάλλει» από καιρό το σύνολο σχεδόν του πληθυσμού.

Απολύτως τίποτα το καινούργιο δεν «παίζει» μέσα στην «επικαιρότητα» της παγκοσμιοποίησης που την χαρακτηρίζουμε σαν retroactive, σαν «παρελθοντοδραστική» καθώς συντίθεται αποκλειστικά και μόνο από χαμένα μέσα στον χρόνο ιδεολογήματα: αλλά αυτό που αξίζει να συγκρατήσουμε είναι πως η παγκοσμιοποίηση, σαν μόδα που συντίθεται από επί μέρους ιδεολογήματα που όπως είδαμε δεν μπορούν να ολοκληρωθούν γιατί το έχουν ήδη κάνει, είναι κι η ίδια καταδικασμένη να μην ολοκληρωθεί ποτέ της. Αυτό συμβαίνει επειδή ο πολυκαταναλωτισμός που σαν τελικό της στάδιο αυτή μας υπόσχεται, είναι ουσιαστικά μία αυτοανααιρούμενη, μια άπιαστη χίμαιρα: Γεγονός που εγγυάται η σταδιακή μεν, σταθερή δε εξάλειψη της ιδιότητας του εργαζόμενου μέσα στο process αυτοματοποίησης της παραγωγής, διαδικασία που ήδη είναι φανερή σε κάθε επίπεδο και που είναι έξω από κάθε συζήτηση, εξαιτίας της δραστηκής μείωσης του κόστους παραγωγής. Από την άλλη πάλι μεριά, η διαδικασία συγκέντρωσης του κεφαλαίου σε χέρια ελαχίστων καταστρέφει γοργά κι όχι μονάχα τους μικρομεσαίους επιχειρηματίες, γεγονός που και τυπικά πια διαγράφει αμετάκλητα από τον πλανήτη κάθε έννοια ελεύθερης αγοράς: κι όπως είναι φυσικό πολυκαταναλωτισμός μέσα σε μια ολοένα αυξανόμενη, τεράστια μάζα μόνιμων πια ανέργων, μονάχα σαν «όνειρο θερινής νυκτός» μπορεί να νοηθεί. Αναφερόμαστε σε διαδικασίες που ήδη εξελίσσονται ανάμεσα στα πόδια μας, και που η εξουσία αντιμετωπίζει με συνεχείς χαλκεύσεις, με συνεχείς πλαστοποιήσεις των δεδομένων: Ήδη αναφερόμαστε όχι πια σε ανεργία, αλλά στο θέαμα, στην μόδα της ανεργίας, όπου το φανερό της πρόσωπο κρύβει στην σκιά του το υπόρρητο, αυτό που πρέπει για λόγους πιθανής πρόκλησης μιας εξέγερσης, ή γενικού πανικού να γίνει αόρατο, να εξαφανιστεί. Το φανερό πρόσωπο της μόδας της ανεργίας ταυτίζεται φυσικά με την μαζικά προπαγανδισμένη από κυβερνήσεις, κόμματα και ΜΜΕ, εξιδανικευμένη, ακρωτηριασμένη της εικόνα: τόσες χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας εδώ, αθρόες προσλήψεις στο δημόσιο, πάντα σχεδόν σε προεκλογικές περιόδους για λόγους ευνόητους, κτλ: η υπόρρητη, σχολαστικά συγκαλυμμένη πραγματικότητα της ανεργίας, αφορά όχι μονάχα το πόσοι μένουν άνεργοι για κάθε έναν που προσλαμβάνεται, αλλά και τον ολοένα αυξανόμενο ρυθμό δυσκολίας που ο απολυμένος αντιμετωπίζει για να ξαναβρεί εργασία: δεν έχουμε να κάνουμε με κάποια «εργασιακή επισφάλεια», αλλά μ' ένα σφαιρικό ξεχαρβάλωμα, με μια ολοκληρωτική διάλυση του εργασιακού μοντέλου: τι λοιπόν συνέβη, και το «δικαίωμα στην τεμπελιά», γύρισε σε υποχρέωση, σε ρουτινιάρικο καθήκον;

Απλά, ο νεοφιλελευθερισμός που κάτω από διάφορες ταμπέλες επικρατεί στο σύνολο των προηγμένων χωρών, άφησε το χαλινάρι, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στον κεντρικό, ταυτολογικά νομιμοποιημένο μύθο του σύγχρονου καπιταλισμού της μόδας, του slogan «ανάπτυξη για την

ανάπτυξη, να καλπάζει ελεύθερος: ο διεθνής φιλελευθερισμός καταργώντας σχεδόν κάθε έννοια προστατευτισμού και «κοινωνικού κράτους», κλώτσησε τα εμπόδια από τις ράγες του «οχήματος της ιστορίας», επιταχύνοντας έτσι ξέφρενα την συνάντηση του καπιταλισμού με το σημείο «της ιστορικά προγραμματισμένης αυτοκαταστροφής του». Πρέπει κάποια στιγμή επιτέλους να θορυβηθούμε, γιατί οι «κοινωνίες του κύκλου» ίσως ήδη να 'χουν χτιστεί γύρω μας. Οι κοινωνίες αυτές, όπου ο χωροχρόνος ανακυκλώνεται στο εσωτερικό ενός κύκλου που σχηματίζεται από την διαδοχή συμβάντων μόδας απόλυτα πανομοιότυπων μεταξύ τους, μας φέρνει στο μυαλό καταστάσεις που πληθαίνουν γύρω μας σε ανησυχητικό βαθμό: τι θα λέγατε για μια πρωινή ζώνη όπου όλες οι τηλεπαρουσιάστριες είναι ίδιες μεταξύ τους, όλες ξανθές με αβυσσαλέο ντεκολτέ, όπου τα σήριαλ θα 'ναι ίδια μεταξύ τους, όπου οι ειδήσεις των καναλιών όχι μόνο δεν θα είναι διαφορετικές στο παραμικρό, αλλά που εκφωνούνται με την ίδια ακριβώς σειρά, κι όπου οι ταινίες ανακυκλώνονται από κανάλι σε κανάλι, μέσα σε μια ατέλειωτη επαναληπτική εναλλαγή; Κι όπως ήδη διαπιστώσαμε στις κοινωνίες του θεάματος, δεν είναι πια η πολιτική που καλύπτει την οικονομία, αλλά το αντίστροφο, η οικονομία την πολιτική: κι έτσι σε_κάθε περίπτωση το σύστημα και κάθε του κανάλι θα ισχυριστεί πως ο μοναδικός λόγος αυτής της ατέρμονης επανάληψης είναι κάποιες «οικονομικές δυσχέρειες»: ή όπως είπαμε στο α' τεύχος μας, «το σύστημα τελικά παραδέχεται πως υπάρχει, μόνο και μόνο για να μην μας πει το γιατί»: η σχεδόν παντού εκδηλωμένη και ταυτόχρονα μεθοδικά συγκαλυμμένη πολιτική, δεν είναι άλλη από την προσπάθεια του συστήματος να εξαλείψει ολοκληρωτικά τον ολέθριο για το ίδιο εντροπικό παράγοντα, και φυσικά την μνήμη μας απ' όπου αυτός πηγάζει: και με βραχυπρόθεσμη, αμεσομελλοντική προοπτική του την αντικατάσταση μας με μια posthuman ράτσα λοβοτομημένων σκλάβων: όχι πια μιας χιμαιρικής όπως είδαμε «πολυκατανάλωσης», αλλά της εφαρμοσμένης επάνω τους ρομποτικής.

Απέναντι σε όλα αυτά που στα υπόψιν, σιγοψυθιρίζονται όχι μονάχα στις σελίδες της «Εικονομίας», αλλά εδώ και πολύ καιρό σε πολλούς άλλους χώρους, το αντιεξουσιαστικό κίνημα κρατά «άκραν του τάφου σιωπήν»... Ίσως όχι μόνο γιατί δεν μπόρεσε καθηλωμένο από την κριτική του ανεπάρκεια να τα διακρίνει, αλλά και γιατί εμποδίστηκε από κάποιους να το κάνει: το γεγονός ωστόσο παραμένει, πως εξακολουθεί να αντιδρά σε αναχρονιστικούς, ανύπαρκτους εχθρούς του, με τρόπο που μονάχα σαν γραφικός μπορεί να χαρακτηριστεί: μόλις λίγες μέρες πριν ακούστηκαν σε πορεία, εν έτει 2007, αντιχουντικά (!!!) συνθήματα: αλλά εκεί που ο αποπροσανατολισμός του τομέα της «αντιεξουσιαστικής» μόδας στ' αλήθεια «χτύπησε τα κόκκινα», ήταν η πρόσφατη σύνοδος του G8 στην Γερμανία: κάποιιοι με σύνθημα «no border» την στιγμή που εδώ και χρόνια τα «borders» έχουν ήδη καταργηθεί από την ίδια την παγκοσμιοποίηση, συνασπίστηκαν με κάποιες χιλιάδες, κλασικά ανεγκέφαλους νεοαριστεριστές, συνθέτοντας έτσι το ταυτολογικά νομιμοποιημένο θέαμα της σύγκρουσης: ποιο ήταν αυτό, ποιο τελικά είναι και θα είναι η κούφια πραγματικότητα, το θέαμα όλων των συνόδων της G8; Δεν νομίζω πως πρέπει να 'σαι κάποιος αρισβαρίστας της κριτικής για να το διατυπώσεις: το φανερό του πρόσωπο, δεν ήταν διαφορετικό, απ' αυτό που μας επέτρεψαν να δούμε: Οκτώ παράσιτα συγκεντρώθηκαν για να αποφασίσουν για το μέλλον του πλανήτη: κι απ' έξω κάποιες χιλιάδες fashion victims του νεοαριστερίστικου τομέα μόδας συγκρούστηκαν με τους «φασίστες» και με τους «φασίστες μπάτσους», απλά γιατί έτσι επέβαλλε το τελετουργικό της επετείου: εξάλλου, λογικό δεν φαίνεται να δείρω τον μπάτσο επειδή είμαι αναρχικός, νεοαριστεριστής ή ότι άλλο, κι από την άλλη ο μπάτσος να βαρέσει εμένα επειδή είμαι αναρχικός, νεοαριστεριστής ή ό,τι άλλο; Και τονίζω πως αναφέρομαι σε ψευδαισθητικές συλλογικές συναντιλήψεις, κι όχι σε μεμονωμένες περιπτώσεις.

Κάπως έτσι διαδραματίστηκε η φαινομενικότητα του πράγματος, που με την αντιφασιστική του έξαψη μπορεί και να ενθουσίαζε την γιαγιά μου, που αν βέβαια ζούσε ακόμα θα άγγιζε τα 118 της χρόνια: έλα όμως που ο διαβολάκος της κριτικής, σηκώνει μιαν ιδέα το τραπεζομάντηλο, για να βλεφαρίσουμε στα πεταχτά τι κρύβεται από κάτω από το τραπέζι! και το υπόρρητο, το εξαφανισμένο, επίτηδες φυσικά από την «επικαιρότητα» πρόσωπο, λέει μιαν άλλην ιστορία: τίποτα απολύτως δεν συμφωνήθηκε στην G8, όπως και σε καμιά από αυτές τις συνόδους, απλά γιατί όλες

οι αποφάσεις έχουν παρθεί καιρό πριν αλλού, κι από πανίσχυρα κέντρα εξουσίας: το G8 και τα οχτώ παράσιτα που φαίνονται να κυβερνούν τον πλανήτη, δεν είναι παρά οι μαριονέτες, τα ανδρείκελα, το ανίσχυρο καμουφλάζ της πανίσχυρης «μυστικής» υπερκυβέρνησης: ένα εξαιρετικά χρήσιμο καμουφλάζ γιατί δίνει στην βαθύτατα δικτατορική παγκοσμιοποίηση ένα άρωμα, μια ψευδαισθητική επικάλυψη δημοκρατίας: και πως θα μπορούσε να 'ναι αλλιώς, αφού τα 8 αυτά παράσιτα μοιάζουν με δημοκρατικά παράσιτα, δήθεν εκλεγμένα από τους λαούς τους, και στην πραγματικότητα βέβαια από τις πολυεθνικές, τα ΜΜΕ τους, και την συνακόλουθη μαζική πλύση εγκεφάλου... Έτσι η παγκοσμιοποίηση παίρνει το δημοκρατικό της χρίσμα, και νικά, θριαμβεύει έστω και υποσυνείδητα μέσα στη «μεγάλη», μέσα στην λειψή εικόνα που η ίδια κατασκεύασε για τον εαυτό της: η κάθε σύγκριση είναι μάταια: τι βαρύτητα θα μπορούσαν να 'χουν μπροστά σε 8 ηγέτες εκλεγμένους από ένα δις ψυχές, τριάντα - σαράντα χιλιάδες κολλημένοι, που φωνάζουν συνθήματα ενάντια σ' έναν εδώ και 50 χρόνια για την Ευρώπη, και 30 για μας οριστικά πεθαμένο και θαμμένο, δηλαδή ανύπαρκτο φασισμό; Με άλλα λόγια κι ανακεφαλαιώνοντας, κάποιιοι που νόμιζαν πως είναι κάτι που δεν υπήρχε πια, πλακώθηκαν με κάποιους που νόμιζαν πως ήταν κάτι που επίσης δεν υπήρχε πια, με φαινομενική, σχεδόν ξεχασμένη πια αιτία της σύγκρουσης μια σύνοδο που οι αποφάσεις της είχαν παρθεί μήνες ή και χρόνια πριν, από κάποιους άλλους, κάπου αλλού, άγνωστο που... Κι αν ετούτη η αναχρονιστική παλάβρα, επινοημένη στην βάση κάποιου αρχαιόπληκτου «σκεπτικού» (!), θα πρέπει να θεωρείται σαν μια «κομβική στροφή» του αντιεξουσιαστικού κινήματος, στα σίγουρα θα προτιμούσα να αγνοώ την καινούργια του κατεύθυνση...

Κάποιοι μάλλον θα αναρωτιούνται: καλά, αν απαγκιστρωθούμε από τα τέσσερα αυτά αξονικά ζητήματα- ταμπού, που για αρκετές από τις ελευθεριακές κι αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες και καταλήψεις, αποτελούν και το 80% ακόμα του ιδεολογικού τους πακέτου, τότε τι θα απομείνει; δεν θα διαλυθούμε, κόσμο δεν θα χάσουμε;

Λάθος: το μόνο σίγουρο στην περίπτωση αυτή είναι πως κανενός πια είδους ιδεολόγημα - παγίδα δεν θα απομείνει μέσα στον χώρο: το δίλημμα αυτό έχει την ίδια ακριβώς «λογική» βάση, με αυτήν που έχει η αμφιβολία κάποιου για την ανάγκη αποκοπής του γαγγραινιασμένου του χεριού. Το κίνημα δεν το απομαζικοποιεί η ριζοσπαστικοποίηση και ο εμπλουτισμός της κριτικής του, αλλά αντίθετα η ασημαντότητα και η διανοητική πλαδαρότητα, που μαθηματικά εγγυάται η μαζική ενσωμάτωση του στο σύστημα: το μικρόβιο της αφομοίωσης ήδη εξαπλώνεται γοργά στον χώρο, τον παραλύει και τον αποσυνθέτει. Κι αυτό, όχι γιατί δεν έχει στόχους, αλλά γιατί οι στόχοι που κάποιοι άλλοι το ανάγκασαν να έχει βρίσκονται στην δικαιοδοσία του συστήματος, που παίζοντας αποσυμπιεστικά μ' αυτούς «αδειάζει» κατά βούληση το κίνημα, αφήνοντας το έτσι δίχως στόχους.

Το κίνημα χάνει σταδιακά ίσως, αλλά πάντως σταθερά την εσωτερική του συνοχή. Αποσυντίθεται, καταρρέει εντροπικά στους ρυθμούς της εκροής, της ελαχιστοποίησης του ειδικού του βάρους. Και οι όποιες αυταπάτες πρέπει γρήγορα, αυτοκριτικά να δαμαστούν, γιατί οι συγκρούσεις των τελευταίων μηνών με τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής, καθοδηγούνται στο μεγαλύτερο τους ποσοστό είτε από το lifestyle, είτε από την απελπισία που 'ναι άμεσο παράγωγο των αδιέξοδων ιδεολογημάτων που κριτικά εκθέσαμε. Όμως τις συγκρούσεις εξαιρετικά σπάνια τις κερδίζουν οι απελπισμένοι: αντίθετα τις κερδίζουν αυτοί που βάσιμα ελπίζουν, και την βασιμότητα της ελπίδας τους αυτής τους την προμηθεύει η σωστή, η σφαιρική κριτική ανάλυση του εχθρού, των όπλων και των μεθόδων του. Στην κατεύθυνση αυτή κάποια βηματάκια πιστεύω πως έγιναν μέσα στις αράδες τούτες.

Ο επίλογος αυτός φιλοδοξεί να είναι πρόλογος. Το κίνημα ή θα ριζοσπαστικοποιηθεί επιστρέφοντας κάθε συντεχνιακό, πεθαμένο από δεκαετίες ιδεολόγημα εκεί απ' όπου του προέκυψαν, στο τμήμα ιδεολογικού design των «προοδευτικών» εταιριών, με άλλα λόγια στα αζήτητα της ιστορίας, ή σε κάθε άλλη περίπτωση θα ενσωματωθεί στους κόσμους του θεάματος σαν ένας ακόμα τομέας μόδας, ολοένα και περισσότερο φθίνουσας σημασίας. Μήπως άραγε

έφτασε η ώρα να ψάξουμε μέσα στα σκονισμένα μας κιτάπια, το λήμμα «επανάσταση»; Μήπως ήρθε η στιγμή να αναπολήσουμε πρακτικά το μέλλον, σαν μια προλεταριακή επανάσταση δίχως προλετάριους; Πετώντας στην μπάντα τις γελοίες στολές του «βίαιου» life style, διαπιστώνουμε πως μια κοινωνική ανατροπή είναι δυνατή στις μέρες μας, φτάνει να τις κατανοήσουμε. Και ο καλύτερος τρόπος για να την περιμένεις, είναι ασφαλώς το να την προετοιμάζεις.

Θ. ΠΑΠΑΡΑΛΛΗΣ
Εκδότης «Εικονομίας»

Περιοδικό, εκδόσεις «Εικονομία»
Στίγμα επικοινωνίας: Τ.Θ. 17044 τ.κ. 54210 Θεσ/νίκη

ΠΡΟΣΟΧΗ !
ΟΙ «ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ»
ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ!
«ΕΙΚΟΝΟΜΙΑ»: ξεμαγεύοντας κάθε «αυτονόητο»!